

SM

Semper Magis

List učenika Isusovačke klasične gimnazije
s pravom javnosti u Osijeku

Broj 16 godina XVI

Veliko srce IKG-a
Školovanje izvan RH
Filmaši u Portugalu

SEMPER MAGIS

(UVIJEK VIŠE)

List učenika Isusovačke klasične gimnazije s pravom javnosti u Osijeku
šk.god.2014./2015., broj 16, godina XVI.

Izdavač:

Isusovačka klasična gimnazija
s pravom javnosti u Osijeku,
Trg Vatroslava Lisinskog 1
31 000 Osijek

Za izdavača:

mr.sc. Sebastian Šujević

Glavniurednik:

Luka Rašković, 4.a

Odgovorna urednica:

Vera Bilandžić, prof.

Novinari:

Ana Brajnović, Marija Prekodravac,
(*prvi razred*)

Jakov Blagojević, Petar Rašković, Hana Modrić,
(*drugi razred*)

David Knezović, Iva Mijatović, Lara Barjaktarić,
Mirjam Nedić, Franjo Balat, Monika Prološčić
(*treći razred*)

Ana Damjanović, Gabriela Kolarić, Andrea
Alpeza, Luka Rašković
(*četvrti razred*)

Grafički urednici:

Hana Modrić, 2.b
Mirjam Nedić, 3.b
Franjo Balat, 3.c
Luka Rašković, 4.a

Dobri duh redakcije i autorica kutka:

Tamara Horvat, 3.a

Fotografi:

Franjo Balat, 3.c (naslovnica)

Matko Matić

Lea Vojnović, 1.a

Mirjam Nedić, 3.b

Tamara Horvat, 3.a

Tisak:

IBL d.o.o.

Tenja

Naklada:

200 primjeraka

Mi o nama.....	4
Putujemo.....	24
Oči širom zatvorene.....	30
Po ušima.....	31
Pucamo od zdravlja.....	32
Vjerom kroz život.....	34
Razgovarali smo.....	38
Maturanti.....	42
Pametujemo.....	46
Sport.....	48
Tamarin kutak.....	54

O filmašima u Portugalu i *streetworkoutu* pročitajte na 8. i 52. str.

Kako se proveseliti na grčkoj obali pogledajte na 42. str

Kako pjevati i skakutati po Poljskoj saznajte na 28. str

Hana

Franjo

Mirjam

Luka

Pred vama je još jedan Semper magis, nastao mukotrpnim radom naših novinara i nas grafičkih urednika. Grafičko uredništvo ove godine čini fantastična četvorka - Hana Modrić, Mirjam Nedić, Franjo Balat i ja. Kako smo, između ostalih, ostali bez Dragutina Hase-naya zvanog Haso, koji je uspješno maturirao, njegov kutak zamijenila je Tamara Horvat. Dobro ste pročitali. Budući da Hrvatska po prvi puta u povijesti ima predsjednicu, tako i Semper po prvi puta ima ženski kutak. Smatramo da je Tamara odradila

odličan posao (uostalom možete slobodno prekinuti čitanje uvodne riječi i pogledati o čemu se radi, osim ako ste moja mama ili netko od uže ili šire rodbine).

Uvjeti u kojima smo radili ove godine bili su odlični. Sva računala imala su pristup internetu (što nije bio slučaj prijašnjih godina) i sva su bila tehnički ispravna. Novinari su mogli malo ranije napisati svoje tekstove, ali mislim da se to nikada neće dogoditi.

Što se tiče sadržaja, opet imamo za svakoga ponešto. Predstavili smo novoga ravnatelja, pisali o humanitarnim

akcijama naše škole, obrazovanju izvan Hrvatske, putovanjima te brojnim uspjesima naših učenika. Vjerujemo da ćete se zabaviti uz poster, bisere i Tamarin kutak.

Zahvaljujem ravnatelju koji podržava (i koji je blagoslovio) ovaj projekt, svim profesorima na razumijevanju, tajnici na ključu od učionice u kojoj radimo i prof. Bilandžić pod čijim vodstvom svake godine u ovo doba izlazi svima nam drag Semper magis.

*Luka Rašković, 4.a
glavni urednik*

Molitva uz Kraljicu mira

Tjedan u kojemu se cijela Hrvatska prisjeća žrtve koju je Vukovar podnio za neovisnost, samostalnost i slobodu Hrvatske, ove smo godine obilježili zajedničkom molitvom u Kapelici Kraljice mira na lijevoj obali Drave. Ovu inicijativu našega novog ravnatelja p. Sebastiana Šujevića rado su prigrlili profesori i učenici te su svakodnevno, nakon skraćene nastave, odlazili na kratku molitvu. Iz dana u dan okupljali smo se u molitvi, pjesmi, klanjanju, čitanju Božje riječi, a na sam dan pada Vukovara p. ravnatelj predvodio je i sv. misu. Lijepo je što smo ovoga puta bili potaknuti moliti, ne samo za sebe i svoje potrebe, već za druge; za sve ranjene, prognane, mučene, ubijene, za utjehu svih koji su izgubili najmilije, za sve koji nisu pronašli grobove svojih najmilijih, za poštovanje žrtve i prava hrvatskih branitelja, za tolike izgubljene i siromašne na rubu egzistencije, za mlade koji napuštaju

Pater Skelin predvodio je molitvu

Hrvatsku; za domovinu. Nadam se da će nam ova lijepa gesta postati tradicionalna i da će nas potaknuti da u budućnosti imamo osjećaja zahvalnosti, poštovanja i susosjećanja za sve one koji su život i zdravlje položili na oltar domovine.

Jakov Blagojević, 2.a

A tko je novi fotograf?

Zboraši su pjevali

Na hodnicima IKG-a pojavilo se još jedno novo lice. Riječ je o našem novom ravnatelju, p. Sebastianu Šujeviću. Rođen je 1978. u sedmeročlanoj obitelji u Rijeci. Naša škola mu nije novitet s obzirom na to da je dio vremena, dok je bio bogoslov, proveo u Isusovačkoj klasičnoj gimnaziji kao vjeroučitelj. Svoje prve svećeničke godine proveo je u Zagrebu kao kapelan u Župi Srca Marijina, a kasnije je radio kao promotor zvanja, studentski kapelan i odgojitelj bogoslova na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove.

Tradicija u sadašnjosti

Kakostereagirali kad ste saznali da ćete postati ravnatelj?

Budući da sam već bio na praksi dvije godine kao bogoslov, poznavao sam stvarnost škole, većinu profesora, i otprije sam zavolio školu. Kad mi je dano na razmišljanje, vidio sam da nema razloga da ne dođem i ne preuzmem službu. Došao sam drage volje i s velikim veseljem.

Je li teško biti ravnatelj?

Zahtjevno je, s obzirom na to da je ovo sve meni novo, ali nije se bio problem naviknuti. S vremenom sve dođe na svoje.

Kakvi su planovi vas kao ravnatelja?

Jedan od osnovnih planova, tj. ideja jest stvaranje jasnoga identiteta koji nije samo vanjska slika, već unutarnji život škole prožet baš tom našom isusovačkom idejom školstva. U svezi toga treba iskoristiti program i mogućnosti učenika i profesora iz bogate tradicije koja se može autentično pretočiti u sadašnjost.

Što se promijenilo u odnosu na vrijeme kad ste bili kod nas na praksi?

Škola se proširila, a profesori su sazreli. Vidi se da su radili na sebi, na usavršavanju. Imamo baš dobar kolektiv i super atmosferu koju možemo iskoristiti i oploditi u daljnjem poslu.

Obilježili smo tjedan u kojem smo se sjećali žrtve Vukovara, kako to da ste se odlučili na pokretanje ove inicijative?

To je dio plana o ostvarenju identiteta koji je nešto što živimo, što trebamo čuvati i svjedočiti, to je naš poziv: trebamo prenositi društvu svijest i doprinostiti mu svojim

angažmanom. Ovo obilježavanje bila je prilika u kojoj smo mogli pokazati prožimanje duhovnosti, domoljublja, naših vrijednosti, a sve to na zdravim temeljima.

Jakov Blagojević, 2.a

Smijeh uz Perzeja i graje

Festival klasičnih jezika i antičke civilizacije održao se pod visokim pokroviteljstvom predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića u Splitu od 21. do 23. ožujka 2014. Budući da je Društvo klasičnih filologa obilježavalo svoju 40. obljetnicu, predsjednik Društva Tonći Maleš pozvao je sve profesore klasičnih jezika da mu se, prigodnim

Naša dramska skupina na autentičnoj lokaciji

programom, pridruže u svečanom obilježavanju. Profesor klasičnih jezika Matija Zorić napisao je scenarij za komediju Perzej i graje, prema poznatom grčkom mitu, a prof. Marija Klasić Petrović uvježbala je dramsku skupinu Isusovačke klasične gimnazije. Dramska je skupina prijedlog prihvatila s oduševljenjem jer ipak nam se pružila prilika putovati i nastupati u autentičnom antičkom lokalitetu Solinu u pravim antičkim kostimima. Nastup je bio navala adrenalina i smijeha, bili smo počašćeni velikim pljeskom i pohvalama i zaista će nam ostati u prekrasnom sjećanju.

David Knezović, 3.b

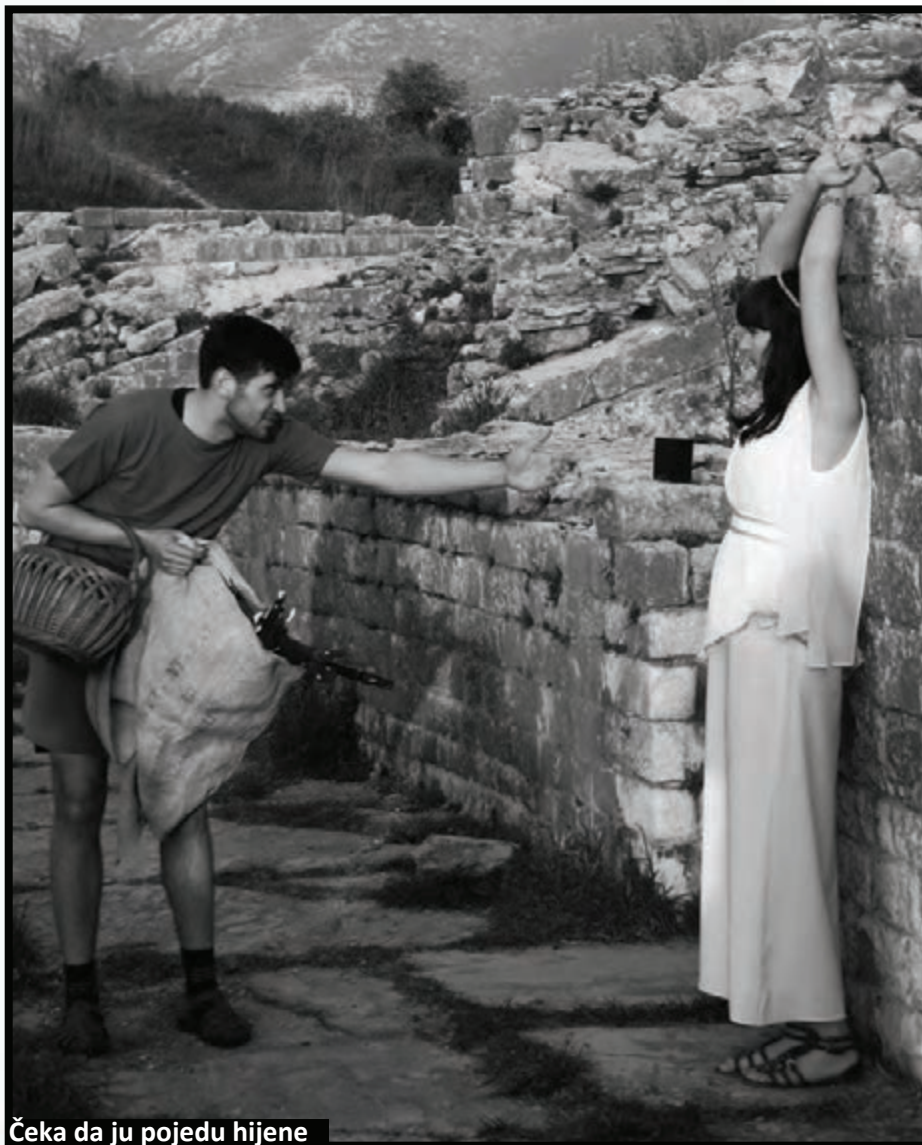

Ovoga proljeća u Splitu je prvi puta održan Festival antičke kulture kojemu je pokrovitelj između ostaloga bio i Ured predsjednika Republike Ive Josipovića. Tim se Festivalom zapravo obilježavao, ne samo rođendan Hrvatskog društva klasičnih filologa, nego i 2000. godina od smrti cara Au-

gusta. Festival je nadovezan na neke slične događaje koji su u Splitu bili tih dana. „Budući da se predsjednik Republike zbog bolesti nije mogao osobno pojaviti na Festivalu, odlučio je napraviti naknadni događaj. Ured predsjednika iznimno cijeni našu struku, a i ove jubileje koji se obilježavaju stoga

su tom prigodom u Ured predsjednika Republike na svečanu dodjelu pozvali predstavnike struke klasičnih filologa, dakle profesore grčkoga i latinskoga jezika koji su posebno zaslužni za unaprjeđenje rada ove struke. Ja sam bio među njima, što je meni osobno jedno veliko priznanje.“ rekao nam je

Veliko priznanje

Čeka da ju pojedu hijene

Matija Zorić, profesor latinskoga i grčkoga jezika u Isusovačkoj klasičnoj gimnaziji. „Imao sam pravo sa sobom povesti jednoga učenika. To pravo iz Osijeka je također dobila i profesorica Lada Čulin s II. gimnazije koja je isto išla u pratnji jednoga učenika. Ja sam vodio učenika Nikolu Banovića koji je iz više razloga odabran. Prvo zato jer je sudjelovao aktivno u pripremi događaja naše predstave za ovaj festival, a drugo zato što je odličan učenik kojega zanimaju klasični jezici i za kojega sam pretpostavio da će opravdati ovaj poziv, odnosno da će ga dostojno odraditi, što i zaista jest.“ rekao je prof. Zorić. Fotografije s primanja kod predsjednika nažalost ne smijemo objaviti, no možete ih vidjeti na stranicama Hrvatskoga društva klasičnih filologa (www.facebook.com/pages/Hrvatsko-društvo-klasičnih-filologa)

Ana Brajnović, 1.b

Prošetali zelenim tepihom

Sve je počelo kad nam je prof. Vera Bilandžić oduševljeno objavila da je stiglo pismo kojim nas pozivaju da se, kao isusovačka škola, prijavimo na *Bgreen* festival ekološkoga filma u Santo Tirsu u Portugalu. Unatoč upozorenjima da ne pravimo ražanj dok je zec još u šumi, nismo mogli prestati maštati o toj dalekoj zemlji koja nam je bila gotovo potpuna zagonetka. No, nakon početnoga oduševljenja, brzo smo se sabrali, zbili redove i nakon dvodnevne okupacije školskog podruma te nešto dužega boravka u prostoriji nazvanoj *Državna matura*, gdje nam se nalazi računalo za montažu, nastao je naš mali jed-nominutni film „Veza - The Bond“. Nedugo potom stigla je i službena pozivnica iz Portugala, a našem smo ravnatelju p. Ivici Musi ne-nadano zadali glavobolju. Trebalo je osigurati dovoljno sredstava za daleki put, što doista nije bio lak zadatak. No, zahvaljujući bezre-

Čuvajmo okoliš, spasimo pingvine!

zervnom zalaganju patera Muse i donacijama brojnih dobročinitelja, poglavito roditelja na roditeljskom sastanku i trgovačkoga lanca Lidl, ipak smo uspjeli kupiti avionske karte. Ovim putem zahvaljujemo svima koji su se uključili u ovaj projekt i pomogli nam da proširimo vidike i propagiramo vrijednosti naše škole i domovine.

LET U DRUGU ZONU

I tako je družina sastavljena od naše glavne glumice Maje Turjak, maturantice, mentorice prof. Vere Bilandžić, majstora tona Petra Raškovića, snimatelja i montažera Matka Matića i moje redateljske malenkosti (svi iz 1.a) krenula na neočekivano putovanje. Izmoreni što od polaganja državne mature, što od završnih testova i odgovaranja, s nestrpljenjem i velikom euforijom iščekivali smo trenutak polijetanja. Preletjevši čak u drugu vremensku zonu stigli smo u gluho doba noći i smjestili se u sobe unutar školskog kompleksa u Santo Tirsu. Ujutro (odnosno negdje u vrijeme školskoga ručka) dočekala nas je cijela legija mladih Portugalaca koja nas je povela u obilazak isusovačke škole koja ima svoju crkvu, spa - centar, parkove, vinograde, domaće životinje, igrališta, kantinu, a čiji

K'o u filmu

Jedna umjetnička

su polaznici djeca od vrtićkoga pa sve do srednjoškolskoga uzrasta, a školuju se u mnoštvu nama neobičnih smjerova. Poslije podne razgledali smo Porto, drugi najveći grad Portugala i oduševili se očaravajućom arhitekturom koja se odlikuje mnoštvom boja i ukrasa, a na zgradama su najčešće pločice umjesto klasične fasade. No, najviše su nas oduševili domaćini Portugalci. Svi su prilično otvoreni, pristupačni, veseli i nasmiješeni, mentalitetom prilično slični nama, pa ne čudi da smo jako brzo sklopili prijateljstva i unatoč jezičnim barijerama zdušno uživali u vremenu koje smo provodili zajedno. Čak smo i upamtili pokoju portugalsku riječ te, vjerovali ili ne, na glavnom trgu Porta uz gitaru posuđenu od uličnog svirača zapjevali pokoju slavonsku. Imali smo priliku susresti se i s Norvežanima, sudionicima festivala, koji su također prilično simpatični, ali ne baš toliko komunikativni, otvoreni i nasmiješeni. Opravdavali smo to činjenicom da im je vječito hladno. Iako imaju blago rečno neobičnu mušku modu i preveliku sklonost alkoholnim pićima, uživali smo slušati njihov neobični jezik, a najviše smo se sprijateljili s djevojkom koja je više nalikovala na Hrvaticu nego na Skandinavku pa smo je prozvali Naška.

ZELENA SVEČANOST

Sljedećeg smo se popodneva, dotjerani do krajnjih granica, zaputili na središnji festivalski događaj, dodjelu nagrada. Nismo ni slutili da će nas dočekati, cijelim putem rasprostrt, u duhu festivala zeleni tepih, voditelji, kamermani, fotografi i rezervirana mjesta sa slušalicama kako bismo mogli razumjeti program. Osjećali smo se poput pravih pravcati filmskih zvijezda, zapanjeni svime što su nam učenici i profesori medijskog usmjerenja škole pripremili. Kad je počeo program, bili smo poprilično napeti s obzirom na to da su svi filmovi unutar konkurencije bili napravljeni na doista zavidnoj razini, no na kraju smo bili silno ponosni, kad smo shvatili da se

možemo mjeriti s profesionalcima, s obzirom na to da smo mi jedini koji su film snimali kao slobodnu aktivnost, dok svi ostali to radili u sklopu nastave, i to kao temeljni predmet. Sljedećeg dana uživali smo u bajkovitom gradiću Bragi koji nas je zadivio nevjerojatno očuvanim građevinama. Uživali smo u autohtonim pikantnim jelima francezinjama; pinguima, kako nazivaju kave s mlijekom, te kolačima pastel de natama i jezuitima, koji su nam se posebno svidjeli. Proveli smo nezaboravne sate družeći se s našim novim prijateljima koji su nas naučili tradicionalne portugalske igre i pjesmice. U ugodnom društvu vrijeme brzo prođe pa je tako brzo došao i dan našeg rastanka. U povratku smo još posjetili i glavni grad Lisabon te s nevjericom gledali u nepregledno prostranstvo Atlantika. Prepuni dojmova, ali s tugom vratili smo se kući vidjevši prekrasne krajolike i impozantne građevine, kušali fenomenalne specijalitete, stekli nešto jezične prakse, upoznali jednu sasvim novu kulturu, proširili vidike, dobro se zabavili, upoznali nevjerojatne ljude, stekli nove prijatelje, a Portugalu na odlasku optimistično uskliknuli: „Do viđenja!“

Jakov Blagojević, 2.a

Na zelenom tepihu

Razmisliti o

Uuuuu to vrijeemee goodištaa

Naša je škola po mnogočemu posebna. Malo bi se koji profesor usudio dati učeniku broj mobitela, a rijetko koji bi išao na duhovnu obnovu s učenicima. Nisu baš česte tete čistačice koje pjevaju s učenicima niti domari koji vas svakoga jutra dočekuju na vratima. Rijetko ćete naći školu u kojoj će učenici tražiti da pisanu provjeru pišu ranije, „da se riješe“, a još rjeđe školu u kojoj će učenici samoinicijativno organizirati humanitarne akcije. Također nema baš svaka škola višeglasni mješoviti pjevački zbor, kao ni tradicionalnu božićnu priredbu. Kad je nešto tradicionalno, znači da se ponavlja godinama za redom, pa se može dogoditi da uđe u kolotečinu i da nam se čini kao da je to opet ona ista priča od prošle godine i one prije nje. Pritom možda često zaboravljamo da se u božićnu priredbu iz godine u godinu ulaže golem napor i trud, uz nebrojene probe i brojna odricanja. A poruka Božića uvijek je ista, zar ne? Bilo kako bilo, i ove godine, tje-

dan dana prije Božića u Domu Hrvatske vojske bila je upriličena božićna priredba, po mnogočemu posebna u odnosu na prijašnje godine. Iza kulisa dvorane stiskalo se svega dvadesetak izvođača, a dvorana je, nažalost, ostala poluprazna. Kad uračunamo još i da se glavna organizatorica prof. Marija Klasić- Petrović razboljela samo tjedan dana prije priredbe, a na pozornicu se jedva popela šepajući, možemo samo prepo-

staviti kakva je nervoza vladala iza pozornice. Led je probio naš zbor pod ravnanjem prof. Domagoja Čošića, ovaj puta zbog pomanjkanja muških glasova za jednu dionicu siromašniji. Svojom sjajnom troglasnom izvedbom poznate božićne skladbe „Transseamus usque Betlehem“, na latinskome jeziku, u kojoj se posebno isticala muška tenorska dionica, nastojali su probuditi publiku i sve nas pozvali da se prisjetimo kako je u Betlehemu Riječ tijelom postala. Zboraši su još otpjevali i englesku tradicionalnu pjesmu „The First Noel“ te skladbu Ivana pl. Zajca „Offertorium pastorale“ u kojoj su soprani dotaknuli i koloraturne visine. Mirna Habjanović u svojoj nas je božićnoj meditaciji pozvala da se prisjetimo pravoga smisla Božića, a Iva Mijatović također je uljepšala priredbu svojoj plesnom solo izvedbom. Okosnica priredbe bila je dramska predstava „Potraga“ koju su zajedničkim snagama oblikovali Nikola Banović, učenik

Pravo značenje Božića je...

sebi i bližnjima

3.a razreda, i prof. Klasić-Petrović. Nikola je ujedno utjelovio i glavni lik Petra koji je pod čudnim okolnostima izbačen s vlaka te se zatim našao u pustinji s ljudima slične sudbine; šminkericom i facebook ovisnicom Petrom, kladioničarem Srećkom, paranoičnim Darkom, škrtim i pohlepnim starcem te staloženom Sofijom koja ovu čudnovatu družinu nagovara da pođu u potragu za blagom. Na putu stalno dolazi do konflikata između nepomirljivih krajnosti manjkavih karaktera u kojima do izražaja neprestance dolaze mane i loše navike junaka; taština, pohlepa, paranoja, škrtost, ovisnost... Uslijed svega toga ne može dokučiti kako to da je on dospio među te ljude, prepune mana, ljude na marginama društva, morala, ukusa. Stvari izmaknu kontroli kada, nakon što dođe do fizičkog obračuna između starca i kladioničara, koji je netom prije prokockao njihov zajednički novac, srditi Petar svim prisutnima održi prodike o njihovu ponašanju, ukazujući im na njihove mane i zgražajući se nad njihovim postupcima i nesavršenostima. Međutim, uslijed njegovih prodika dolazi do neočekivanoga obrata u kojem Petra, Srećko, Darko i starac podsjećaju na sve situacije u životu u kojima se on ponašao baš poput njih. „Svi su oni dio tvoje podsvjesti koji si prikrio jer ga se sramiš“ zaključila je Sofija, nadodavši: „Vrijeme je da se probudiš i da to ispraviš. I zapamti, život je ponekad čudsniji od sna.“ Predstava nas je potaknula da i sami razmislimo koliko smo se puta u svojim

Iznenađeni pogledi hmmm

životima ponašali baš poput likova iz priče, ravnodušno smatrajući da se nikakve mane drugih ne odnose na nas i nemaju na nas nikakav utjecaj, da je sve zlo negdje daleko i da je opravdanje za sve naše loše postupke društvo. Nakon priredbe čule su se samo riječi hvale za sve izvođače, a publike se posebno dojmlila gorljivost i raspoloženost izvođača, naglašavajući kako su „ostavili srca na pozornici“, a tako je doista i bilo. I tako su ovi entuzijasti upriličili još jednu božićnu priredbu. Bolju ili lošiju od prošle

godine? Zar je važno? Poruka Božića uvijek je ista. Poruka koja nas poziva da se međusobno više razumijemo, uvažavamo, volimo, cijenimo i pomažemo, a jesmo li to učinili? Neka nas ta poruka podsjeti da se ponekad vrijedi uzdići iznad kolotečine, prekoračiti sponu egoizma, malodušnosti i podržati svoga bližnjega koji se u nečemu trudi makar to bilo i nešto sasvim „obično“.

Jakov Blagojević, 2.a

Iva i njezinih 5 minuta slave

Utvrda kulture

Hrvatsko društvo kulturnog turizma (*CroCulTour*), u suradnji s učenicima Isusovačke klasične gimnazije provelo je u listopadu 2014. godine projekt promocije Tvrđe, osječke povijesne gradske jezgre, pod nazivom *Tvrđa CulTour Check In*.

Ideja vodilja ovog projekta bila je inovativni pristup promociji kulturnog identiteta i urbanoj kulturi grada Osijeka odnosno prikazati Tvrđu kao utvrdu kulture, obrazovanja, poduzetništva i turizma.

Ekipa se sastojala od mladih povjesničara, fotografa i web dizajnera, a vodile su ih Jesenka Ričl, predsjednica Hrvatskog društva kulturnog turizma, i Marija Klasić Petrović, profesorica hrvatskoga jezika i književnosti i knjižničarka. Na projektu su radili u školskoj knjižnici i na terenu. Fotografi su fotografirali najfrekventnije lokacije Tvrđe, a povjesničari su imali zadatak istražiti povijest Tvrđe, te između redaka povijesnih informacija pronaći razne zanimljivosti vezane uz Tvrđu. Njihov će se rad moći vidjeti na internetskoj stranici na čijem je uređenju naporno radila skupina web dizajnera, ako ikada ugleda svjetlo dana...

Franjo Balat, 3.c

Ekipa za očevid po Tvrđi

Knjižničari na zadatku

Za one koji provode odmor u knjižnici

Naša malena, ali topla školska knjižnica na početku je školske godine 2013./2014. proširena te sada u novih 130 kvadratnih metara učenici mogu pronaći, osim lektira, i veliki multimedijски prostor. Uz proširenje knjižnice učenice 3.b razreda Lara Barjaktarić i Iva Mijatović došle su na ideju osnivanja grupe Mladih knjižničara. Ova je aktivnost inače specifična za osnovne škole, ali

na iznenađenje naše knjižničarke Marije Klasić Petrović javila se ta posebna želja i u našoj školi. Mladi knjižničari izvršavaju vrlo jednostavne zadatke posudbe (vraćanje i posudba knjiga). U početku im nije bilo lako, trebalo je znati gdje koja knjiga stoji, na koji se način upisuje i sortira po razredima pa se sve odvijalo pod budnim okom knjižničarke. Trenutno službu Mladih knjižničara

vrše Petra Todorović, Lara Barjaktarić, Iva Mijatović i Jakov Blagojević pa ako ih vidite u knjižnici, možete se i njima slobodno obratiti za pomoć.

I upamtite zlatno pravilo: Ako samo jednom knjigu vratite na krivu policu, ona može ostati zauvijek izgubljena u velikoj knjižnici.

Iva Mijatović, 3.b

Dovoljan je trenutak

Umorni, ali sretni i ponosni

Strašna poplava koja je pogodila našu županjsku Posavinu, a posebno Gunju i Rajevo Selo digla je na noge cijelu Hrvatsku. Jedni su donirali hranu, potrepštine ili novac, drugi pružili utočište izbjeglicima s poplavljenih područja, a svi su još jednom pokazali koliko su velika srca Hrvata za bližnje u potrebi. No, problem je nastao kad se voda povukla i kad su se stanovnici počeli vraćati svojim kućama. Šteta je bila golema, kuće su bile prepune vlage i moralo se hitno početi obnavljati da bi se spasilo što se može spasiti. Mladi Studentskog katoličkog centra Palma (SKAC) iz Zagreba odlučili su pomoći. Oni nisu mogli pomoći niti novčano, niti materijalno, ali su dali ono što je u tom trenutku Gunjanima najviše trebalo: pomagali su im sanirati štetu; obijati pločice, žbuku, fasade, čistiti kuće od nanesenog smeća, pružili ljudima

utjehu i pokazali im da nisu sami, da je s njima cijela Hrvatska.

POMOĆ KLASIČARA

Kako je SKAC zajednica koju vode a, puno se bivših klasičara okuplja oko nje, tako da ni ova akcija nije prošla bez njih. Ali nisu samo klasičari u zagrebačkoj dijaspori sudjelovali, već su im se pridružili i brojni drugi bivši učenici i neki profesori. U Gunji su tako bili i profesorica Sara Salatić, p. Mislav Skelin i naš bivši ravnatelj p. Ivan Matić. Razgovarali smo s dvoje naših bivših učenika koji su s nama podijelili svoje dojmove volonterskoga kampa u Gunji. Katarina Perić, studentica psihologije, ispričala nam je kako se odlučila otići u Gunju: - Prije polaska tati sam rekla: "Tata, znaš ono kad si ti išao u rat? Tako sada ja osjetim da trebam ići u Gunju!", a on je rekao da samo pođem. Kad

daješ najviše primaš jer ljubav se dijeljenjem množi! Imala sam poriv da trebam doći u Gunju, da na bilo koji način moram pomoći i na sve sam bila spremna – na obijanje žbuke sa zidova, kuhanje za druge volontere, bilo što.

UMORNI I PONOSNI

Luka Blagojević, student matematike, koji se odlučio sudjelovati na poziv prijatelja rekao nam je: „ Išli smo po kućama ljudi koji su trebali pomoć, a trebali su je svi. Velika većina ljudi skidala je žbuku ili pločice sa zidova kuća. U nekim kućama smo skidali i fasadu. Neki su cijepali drva starijima ili bilo što što je ljudima koji su ostali bez ičega bilo potrebno. Nakon odrađenog posla osjećali smo se umorno, ali istovremeno i sretno i ponosno jer smo pomogli ljudima kojima je pomoć bila najpotrebnija. Na dolasku kao u ostalom i na odlasku situacija je bila strašna. Pomalo zastrašujuća. Boravak u kampu izrazito je utjecao na mene. Tek tad shvatiš kolike blagodati imamo, a ni ne znamo da ih imamo. Ali, ono što nas je najviše potreslo, činjenica je kako u jednom trenutku možeš ostati bez svega materijalnog što si cijeli život stjecao. Zato mi je drago da sam išao i pomogao ljudima koji su nam se zahvaljivali i čudili se što postoji netko tko radi nešto što za njega nema nikakvu materijalnu korist jer je to stvarno rijetko u današnjem svijetu.“

Jakov Blagojević, 2.a

Nekoliko naših učenika, Željka Zečević Tadić, Josipa Bošnjak, Ena Ević, Mato Kapular, Alena Vekić i Ivana Jagodić, u studenom 2014. godine posjetilo je u poplavama stradalnu Gunju. S njima je išao naš pater Mislav Skeelin te sestra Marija Stela Filipović. Poneki su već zaboravili što se tamo dogodilo, poneki misle da su

okupili i zajedno pomolili. No, glavni cilj njihova putovanja bio je posjet obitelji Lučić kojoj je sva imovina stradala u strašnim poplavama koje su pogodile istočnu Hrvatsku u svibnju 2014. Naime, to je obitelj za koju su svi učenici naše škole dali svoje priloge kako bi im pomogli. Dar koji je naša škola darovala bio je novčani prilog. Obitelj ima troje

Save brzo je rastao te je preplavljena rijeka došla i do Gunje. Ljudi su spašavali jedni druge i bježali, te ostavljali za sobom sve svoje uspomene i dragocjenosti; kuće, životinje... „Ispričali su članovi obitelji Lučić. Tek nakon ovog posjeta Gunji shvatili su kako je bilo tim ljudima kojima je voda u nekoliko trenutaka odnijela sve.

Veliko srce naših učenika

svi problemi riješeni. No, posjetivši Gunju shvatili su da patnja i briga tih ljudi još nisu gotove. Otišli su prvo u posjet obitelji Zečević-Tadić, s njima je bila i članica te obitelji, također i učenica naše škole, Željka. Obitelj Zečević-Tadić većinom je uspjela obnoviti svoju kuću i, nakon dugo vremena, tada su se svi našli na okupu. Bilo je vrlo lijepo vidjeti ih zajedno. S tom obitelji učenici i nastavnici otišli su do svetišta Šumanovci gdje su se

djece od kojih je dvoje školaraca. Članovi obitelji Lučić gostoljubivo su primili naše učenike koji su tek kroz razgovor s njima saznali nešto više o svim događanjima u Gunji za vrijeme poplave. „Kada je rijeka Sava počela rasti i kada se pojavila prava opasnost od poplave, ljudi su se usred noći budili i išli u Županju pomagati. Neki ljudi nisu uopće spavali već su pomagali i davali sve od sebe da spase Županju i okolna naselja. Vodostaj

Oni još uvijek nisu uspjeli nadoknaditi štetu nastalu od poplave i još uvijek strahuju od novih. Odlazak u Gunju bio je iskustvo koje se ne zaboravlja lako. Tek sada možemo razumjeti ljude kojima se ovo dogodilo, ali još uvijek ne znamo koliko je njima uistinu teško. Možemo samo obećati da ćemo se i dalje truditi pomagati koliko možemo.

Mirjam Nedić, 3. b

Profesori i učenici u posjetu Gunji

Obilazak imanja s prof. Černogom

Pomažući učiti od drugih

Nekoliko učenika 1. i 3. razreda u pratnji sestre Stele, profesorica Mirele Generalić i Mirne Černoge te nekoliko roditelja naših učenika posjetili su Cenacolo, komunu u kojoj se odvikavaju ovisnici o alkoholu, drogi, kocki i računalima uz pomoć molitve i rada. Sestra Stela već treću godinu organizira posjete Cenacolu i danima ranije, uz pomoć učenika, prikuplja slatkiše, detergent, šećer i druge potrepštine. Po dolasku

grupe u Cenacolo članovi zajednice odveli su ih u svoju kapelicu gdje su im pričali o svome životu prije komune i u komuni.

Zajednicu je 1983.godine osnovala časna sestra Elvira Petrozzi, Talijanka. Iz tog razloga neke se molitve još uvijek mole na talijanskom jeziku i svi članovi moraju naučiti talijanski jezik. Uslijedio je obilazak imanja. Momci se brinu o raznim životinjama jer ne kupuju

hranu, već ju sami pribavljaju ili dobivaju na dar. Komuna trenutno broji dvadeset članova od kojih svatko ima unaprijed određen raspored zaduženja. Učenici su se složili da je posjet i pomoć Cenacolu bio ugodno iskustvo koje se nadaju ponoviti.

Monika Prološćić, 3.a

Božanstveni zalazak sunca

U Modravama se zajedno raduje, tuguje, radi, jede i moli

Kamp Modrave ljetni je katolički kamp čiji je osnovni cilj ponuditi mladima model kvalitetnoga druženja kroz različite duhovne, edukativne, sportske i radne aktivnosti.

Prošloga ljeta u kampu su ljetovali i neki od naših učenika, a mi smo odučili istražiti kako se živi u Modravama te smo Veroniki Sudar, učenici 3.b razreda postavili nekoliko pitanja.

Gdje se kamp nalazi i je li ti poznata ideja o njegovom nastanku?

Kamp se nalazi u jednom masliniku, blizu Murtera, izdvojen od civilizacije i svijeta... Jedna malena stazica jedina je veza s kopnom, ukoliko ne postoji brod. Ideja je potekla od patera Luke Rađe koji je „otac“ Modrava.

Kako izgleda jedan klasičan dan na Modravama?

Dan se sastoji od jutarnje molitve, doručka, rada koji traje sat do dva. To su uglavnom poslovi oko šatora ili priprema za ručak, zatim je slobodno vrijeme za kupanje, ručak, duhovna nota ili osobno razmatranje u šutnji, ponovno

slobodno vrijeme, večera, misa, kateheza. Tada smo podijeljeni u grupe i svatko sa svojom grupom i animatorima razgovara, uči, čita i, naravno, slijedi druženje na pontonu... Zajedno se raduje, tuguje, radi, jede, moli.

Kakve si ljude upoznala?

Bilo nas je tamo iz svih krajeva Hrvatske. Upoznala sam jako puno predivnih i jedinstvenih osoba s kojima sam ostala dosta povezana. Mislim da ne bih mogla izdvojiti nekoga posebno, jer sam zaista sa svakim pronašla barem nešto zajedničko. S nama su bili i animatori, mladi iz SKAC-a (Studentskoga katoličkoga centra), a kasnije nam se pridružio i naš pater Skelin i svi su ga odmah zavoljeli.

Kako su bili organizirani prehrana i smještaj?

Na Modravama nema struje, mobiliteli se pune na agregat koji radi pola sata ujutro i pola sata navečer, tako da sam uspjela jedva u tjedan dana napuniti mobilitel 25%... Pitke vode ima vrlo malo, ima je dovoljno za piće i kuhanje, naravno, ali za osobnu higijenu koristi se morska, slana voda. Spavali smo u velikim vojnim šatorima koji su odvojeni,

posebno za djevojke, posebno za dečke. Kuha se na otvorenom, a jede se za stolovima ispod velikih borova. Svakako najposebniji dio Modrava jest crkva, koja je pod vedrim nebom, oltar je od suhozida koji je projektirao i izradio pater Ike Mandurić, a sjedi se na kamenju. Crkva se nalazi malo povišena iznad obale i izdvojena, ali ujedno na putu, nekoliko puta dnevno prođe se onuda.

Što je bilo najzabavnije u kampu?

Mislim da je svima najdraže bilo večernje druženje uz gitaru. Jako su mi se svidjela osobna razmatranja u osami, gdje kroz meditacije i molitvu razgovaramo s Bogom i nastojimo shvatiti što to Bog želi, na što nas poziva. Misa kao sastavni dio dana postala nam je na svojevrstna rutina, ali unatoč tome svaki dan je bio drugačiji. Budući da smo mise imali uglavnom oko 19, mogli smo promatrati zalazak sunca, nebo obojeno žarkim bojama, koje se spaja s morem i njegov odraz se bljeska na sitnim valovima. Bog je doista bio ondje.

Iva Mijatović, 3.b

Hvala ti, Goethe!

Tri tjedna u Njemačkoj. 52 učenika iz 13 različitih zemalja. Njemački jezik, nova poznanstva, razne aktivnosti i igre, obilasci obližnjih gradova. Da, to je stipendija Goethe Instituta. Ovogodišnji sretni dobitnici bili smo Marija Mavretić (4.a) i ja.

Sve se to događalo u malom njemačkom gradiću Dasselu u srednjoj Njemačkoj. Putovali smo avionom (oboje prvi puta u životu), a veza je bila Zagreb – Frankfurt – Hannover odakle smo se uputili u Dassel. I od tada kreće naše nezaboravno iskustvo. Tri tjedna su izgledala ovako: prije podne

imali smo tri sata nastave na njemačkom jeziku, ali na zabavni način nego ovdje. Popodne je bilo organizirano bezbroj različitih igara i aktivnosti sportskog, natjecateljskog i kreativnog karaktera, svaki dan nešto drugačije, a ne znam što je bilo zabavnije. Znaate za igru Cluedo? Mi smo ju igrali u stvarnome životu (samo što nitko nije ubijen). Bili smo podijeljeni i na četiri projekta koje smo na kraju predstavili drugima. To su novine, film, glazba i rođendanski party za jednu od učenica. Posjetili smo četiri grada od kojih je najveći Hannover. Jednu večer svi smo

predstavili svoje zemlje, a uz to pripremili i neko tradicionalno jelo ili slično. Igrali smo i disco golf, išli na kupanje i u tehnički muzej, zoološki, tvornicu soka, roštiljali, pjevali, plesali i tako u nedogled. Ukratko: učenje njemačkog jezika, zabava, nova poznanstva i jedno nezaboravno iskustvo. Poruka mlađim generacijama: prijavite se za stipendiju. Mnogi kažu da ne znaju njemački. Nije bitno. Biti ćeš u najslabijoj grupi tri sata dnevno, a ostalo se sporazumijevaš na engleskom. Tschüss.

Luka Rašković, 4.a

Luka i Marija uživaju u svim blagodatima Njemačke

Iva Mijatović, učenica 3.b, uz sve školske obaveze i brige našla je vremena za jedan vrlo nesvakidašnji hobi. Naime, ova ikageovka sama peče i ukrašava torte, kolače, kekse, sve slastice što vam mašta može zamisliti.

Još od malena Iva je pekla s mamom i bakom, ali ljubav prema slastičarstvu rodila se još u 1. razredu srednje škole, tada je slučajno naišla na seriju "Cake boss". Serija prati slastičara iz New Jerseya koji izrađuje velike torte i odlučila je kako se želi okušati i u tome. Nabavila je sav pribor i bacila se na posao. Sama je uz pomoć snimaka na internetu i malo mašte učila dekorirati torte. Kako sama kaže nije bilo teško naučiti, ali trebalo je uložiti puno vremena, ali i novca i živaca u ovaj neobičan hobi. Usavršila je ukrašavanje

Ruže - Ivin omiljeni motiv

Prava klasičarska torta

com od fondan mase i šlaga, a bratičeva torta je bila u obliku gitare i našoj slastičarki trebalo je čak dva i pol sata da tortu usavrši (makar je brata sedam puta slala

glavi zamislila.

S mamom je počela peći, no danas kada Iva peče, mami ostane samo onaj najodgovorniji posao: pranje suđa. U svojoj zavidnoj ko-

Slatki hobi

šlagom, fondan masom i kremom od maslaca. Najdraži ukrasi su joj ružice, ali zna i vrlo vješto izrađivati razne druge motive. Detalji su Ivi vrlo važni i zato joj treba i po sat vremena da završi jednu tortu.

Nakon dvije godine, napekla se torti okruglih, četvrtastih, čokoladnih, voćnih, onih za krizmu i krštenje, ali ipak dvije torte koje je ispekla ističu se od ostalih: ona za svoju krizmu i bratičev rođendan. Torta za krizmu bila je ukrašena bijelom golubi-

u trgovinu po još šlaga)! Na sve se slatke avanture sama baca, jer voli slobodu i nesputanost kada radi, ali opet voli neki red, zato si voli skicirati sve što želi napraviti prije nego što počne raditi, ali ističe da na kraju ispade nešto potpuno drugačije i bolje nego što je u

lekciji ima čak preko 40 nastavaka za ukrašavanje šlagom i ogromnu količinu boja za šlag. Najveća želja joj je napraviti tortu na tri kata, ali još nije našla prigodu za koju je takva torta "dostojna". Možda je ovo sada samo hobi, ali naša ikageovka Iva se u ovome poslu vidi i u budućnosti, naravno nakon nekog fakulteta. Ipak napominje kako mi još kao narod ne cijenimo dobru i kvalitetnu slasticu i zato će ovo za nju zasada i ostati samo jedan slatki hobi.

Marija
Prekodravac,
1.b

Voljom i vježbom do umjetnosti

Dok je većina srednjoškolaca provodila duge zimske dane zamotana u tople deke uz kolače i dobar film, neki su zadnji tjedan praznika proveli uz platno s olovkom u ruci. Naime, organiziran je „Zimski likovni kamp“ kao promocija studija programa cjeloživotnoga učenja Umjetničke akademije u Osijeku. Iako je program bio organiziran za mlade umjetničke duše, vrata Akademije bila su širom otvorena svim mazainteresiranima za umjetnost. Kamp je omogućio polaznicima da se okušaju u trima poljima umjetnosti: Uvod u povijest umjetnosti i likovnu kulturu, Uvod u crtanje kompozicije i Uvod u crtanje portreta. O detaljima smo razgovarali s polaznicom likovnoga kampa Ivanom Balić učenicom 3.a razreda.

Kako si se odlučila na tečaj?

U školi su nam ponudili promociju programa na koju sam se odazvala i zaključila da je Kamp odlična prilika, s obzirom na to da volim umjetnost, a i samim time što je preko praznika. Zimski kamp trajao je pet dana. Pravi program počinje u veljači i trajat će nekoliko mjeseci.

Kako je organiziran likovni kamp?

Svaki dan imala sam tri sata povijesti umjetnosti, gdje smo ukratko prošli sva razdoblja, zatim kompoziciju, gdje smo više vježbali prostorni smještaj, omjere, perspektivu te linearne oblike bez ikakve tonske obrade. Profesor na kompoziciji nije nas štedio, iako

smo amateri. Zadnja tri sata crtali smo portret gdje su pozirali pravi modeli koji inače poziraju studentima Akademije. Bili su tu starac i panker koji bi se međusobno izmjenjivali, a dok smo crtali, morali smo stajati i crtati iz različitih kuteva. Bilo je opuštajuće crtati u tišini i nije mi bilo nimalo naporno stajati šest sati, no ipak smo imali pauze svakih sat vremena.

Koga si sve upoznala?

Bilo nas je svakakvih, mlađih od nas, no i starijih. Bilo je tu i zubara i studenata ekonomije koji se ne bave inače umjetnošću, no zanimaju ih to te su htjeli proširiti svoje znanje.

Je li ti se svidjelo?

Bilo je super. Nije bilo toliko

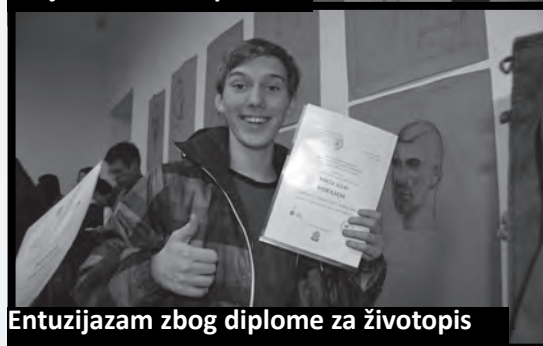
naporno, makar sam tamo provodila devet sati dnevno. Dolazili su studenti Akademije s kojima smo mogli pričati, a i profesori su nam bili na raspolaganju. Za vrijeme kampa smo se šalili da smo najviše naučili cijeniti pauzu, ali zapravo smo naučili kako treba puno strpljenja i vježbe. Ideja kampa je, između ostaloga, bila i da se pokuša opovrgnuti zabluda kako je za crtanje ili bilo koju vrstu umjetnosti potreban samo talent, već volja i vježba. U srednjoj školi više nemamo likovno izražavanje, a to mi baš ponekad nedostaje.

Osim Ivane u kampu su sudjelovali i učenici Sven Tumir, Mirijam Nedić, Veronika Sudar, Nikola Banović i Karla Kardun.

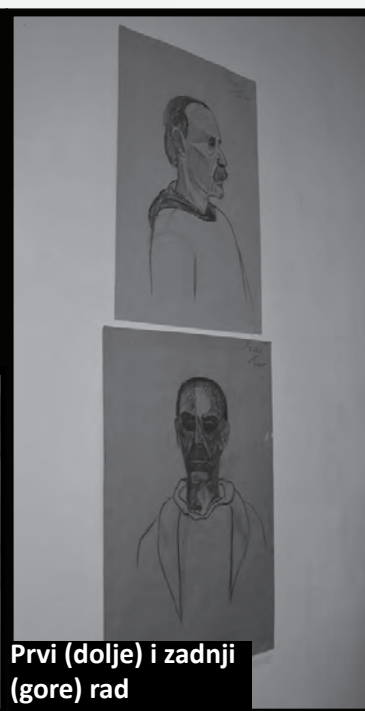
Lara Barjaktarić, 3.b

Umjetnici na okupu

Entuzijizam zbog diplome za životopis

Prvi (dolje) i zadnji (gore) rad

Kako zaraditi novu gitaru

Dok su mnogi učenici za vrijeme Interlibera lutali Zagrebom i tražili mjesto za grijanje, Petar Rašković, učenik 2.a razreda IKG-a, odlučio je iskoristiti jednodnevni izlet u metropolu - svirati gitaru i pjevati te tako nešto i zaraditi u Zagrebu.

Svirku je započeo još u autobusu iz Osijeka, a stigavši u Zagreb smjestio se u sam centar grada i svirao u najvećoj mjeri domaće rock pjesme (najviše Hladno pivo). Petar svira gitaru pet godina, a u posljednje vrijeme ju je počeo

kombinirati i s usnom harmonikom. Nije mu ovo prvi put da svira na ulicama gradova, naime, već je svirao u Austriji, na moru te, naravno, u Osijeku, ali kaže kako mu je ovo bio jedan novi izazov. Ljudi su bili iznenađeni, snimali ga, neki i pričali s njim, a posebno mu je bilo drago kada su imali i glazbenu želju. Skupio je oko 200 kn koje je spremio za kupovinu nove gitare.

Petar na ulicama Zagreba

Lutkari u akciji

U prosincu prošle godine mala, ali snažna skupina lutkara odlučila je razveseliti dječja lica povodom blagdana Svetog Nikole. Lutkare čine Jakov Blagojević, Nikola Banović, Sanja Počuča i Ana Stevanović pod vodstvom prof. Marije Klasić Petrović. Lutke

su nastale na lutkarskoj radionici u 2013. godini, osim kostima krampusa kojega su naknadno izradili. Tekst "Uspavani sveti Nikola" pronašli su na internetu (bez autora), prilagodili ga mlađima, dodali pošalice, interaktivne razgovore te pjesme uz glazbenu pratnju Nikole Banovića (učenika 3.a) na gitari (koji je ujedno i glumio sv. Nikolu). Održali su tri nastupa; za djecu svih zaposlenika IKG-a, u Dječjem vrtiću "Latica" te u vrtiću „

Jabuka". Zanimljivo je što je svaka grupa gledatelja drugačije reagirala na predstavu. Tako su se djeca iz DV „Jabuka“ bojala krampusa, a kasnije su mu se smijala te na kraju ponovno plakala jer družina odlazi. U DV „Latica“ oduševljeno su pljeskali, a djeca zaposlenika su bila najmirnija. U priredbi za djecu zaposlenika naše škole sudjelovao je i ravnatelj Dječjeg kazališta Branka Mihaljevića Ivica Lučić, koji je glumio sv. Nikolu, te je pohvalio sve glumce i voditeljicu. Ovih nekoliko druženja pomoglo je lutkarima da se upoznaju s djecom, ako se odluče studirati predškolski odgoj, a voditeljica priznaje kako i oni njoj pomažu prekrasnom atmosferom te da uživa radeći s njima.

Dva ravnatelja

Dramska skupina

Hana Modrić, 2.b

Nije tamo

Prošlogodišnji 1.a razred brojio je šesticu mladića, a ove godine broj im se smanjio za trećinu. I tako je sadašnji 2.a, nekada sa šesticom veličanstvenih, kojima su govorili da su glasni, otvoreni i živi u odnosu na 22 mirne i tihe djevojke, izjednačen s povijesnim školskim minimumom od samo četvorice u razredu. Matko Matić i Antonio Knežević na kraju prošle školske godine napustili su naš razred. Razgovarali smo s njima o njihovim iskustvima u novim državama, školama, društvima...

MUKE S FLAMANSKIM

Matko Matić, naš nekadašnji najbolji učenik, otvoren, prijateljski raspoložen i uvijek spreman pomoći, koji se u samo godinu dana u našoj školi proslavio kao najzaslužniji za snimanje i montažu nekoliko izvrsnih filmskih uradaka od kojih se posebno ističu dokumentarac „Ab scola condita“ i

kratki film „Veza“ s portugalskoga festivala, s roditeljima i sestrom preselio se u kako ga nazivaju, drugi glavni grad Hrvatske, belgijski, europski Bruxelles (Brusel). Preseljenje je bilo potaknuto majčinim zaposlenjem u carinskim institucijama hrvatske vlade unutar Europske unije, ali kako nam Matko kaže odluku o odlasku donijeli su zajedno. Matko je nastavio školovanje u školi s isusovačkom tradicijom, a pohvalio nam se da istu školu pohađaju i djeca belgijskoga kraljevskoga para. Nemalen problem predstavljao mu je jezik, posebice jer mu se nastava održava na flamanskom jeziku koji je počeo učiti tek ljetos. Iako je ustvrdio da zna flamanski na razini komunikacije, nije mu baš jednostavno slušati primjerice povijest ili geografiju na još gotovo nepoznatome jeziku, ali, kako kaže, to je iskoristio za usavršavanje poznavanja jezika. „Gradivo je u Belgiji

Jedna za prijatelje u RH

puno jednostavnije nego kod nas, u velikom su zaostatku za nama, radi se puno sporije i površnije. Traže puno manje razumijevanja i zaključivanja, a jedino u čemu nisu u tolikom zaostatku je matematika, što je razumljivo s obzirom na to da pohađam znanstveni smjer.“

BELGIJANCI NISU AMBICIOZNI U ŠKOLI

Matka je iznenadila činjenica da nemaju klasičnoga ocjenjivanja tijekom školske godine, već uspjeh ovisi o završnim ispitima koji se pišu na kraju polugodišta i na kraju godine, a svakoga mjeseca roditelji dobivaju izješća o radu i zalaganju učenika. „Belgijanci su prilično neambiciozni i ne znače im puno postotci sa završnih ispita, a za upisivanje u srednje škole i fakultete nema gotovo nikakvih posebnih kriterija.“ Matko nam se požalio i na stanje u društvu koje je izrazito podijeljeno: „ U Bruxellesu je dvadeset posto stanovnika

Matko i novo društvo

kao kod nas

govori flamanski, a ostatak govori francuski. Flamanci su otvoreniji za učenje francuskoga, dok Francuzi rijetko znaju flamanski. Na primjer u mojoj školi, u kojoj se govori flamanski, većina je Valonaca tj. govornika francuskoga, koji u tu školu idu zbog prestiža, iako su prilično loši govornici flamanskog koji govore samo pod nastavom, a čim počne odmor automatski se prebacuju na francuski.“ Matku se posebno svidjelo zajedništvo i povezanost hrvatske zajednice koja se svake nedjelje okuplja na euharistijskom slavlju i druženju. Iako je sklopio mnogo prijateljstava, što s našim hrvatskim iseljenicima, što s kolegama u školi, Matko nam je ipak priznao da društvo nije kao što je „kod kuće“. „Ljudi su OK, ali im fali ono nešto... Ne možeš sad na primjer nazvat' nekog i reć' mu da se nađemo na cuzi (Matko dosljedno provodi hrvatske glasovne promjene inspiriran likom i dijelom prof. Zorića) za pol' sata, to im je-

dnostavno nije prirodno (smijeh).“ Matko nam je rekao kako o svom ostanku u Belgiji ne zna još ništa, osim da mu mama ima mandat od četiri godine.

ANARHIJA NA NASTAVI

Naš nezamjenjivi predsjednik razreda (uz dužno poštovanje Donni i Sofiji), Antonio Knežević, široj javnosti poznatiji pod nadimkom Bosanac, preselio se u Njemačku, u Frankfurt na Majni. Nakon dugogodišnje razdvojenosti njegova je obitelj odlučila otići za ocem. Nažalost, Antonio je radi prava na daljne gimnazijsko obrazovanje, tj. zbog nešto rigoroznijih njemačkih useljeničkih zakona, morao otići u Njemačku još sredinom svibnja, ne završivši razred u našoj školi. Puno ocjena Nijemci mu nisu priznali, pa je morao polagati brojne razlike. Antonio je imao problem manje u odnosu na Matka jer izvrsno govori njemački. Nije ga baš oduševio njemački obrazovni sustav. Kazao nam je kako u njegovoj školi gotovo da i nema Nijemaca, već su većinom Auslander, te da tijekom nastave

Star Wars entuzijast

vlada, blago rečeno anarhija. Antonio nam kaže kako najveći utjecaj na ocjenu ima zalaganje i rad na satu. Što se tiče novih prijateljstava, za Antonia nije bilo problema. Povezao se s brojnim Hrvatima, a ubrzo se uklopio i u razrednu ekipu. No, priznao nam je kako „ni u sto Njemački neće imati prijatelje kakve ima u Hrvatskoj“. Sa sjetom je ustvrdio kako će za Nijemce uvijek biti useljnik i kako mu nedostaju dom i prijatelji. Za Antonija nema dvojbe, priželjkuje povratak, zapravo mu se iskreno nada. I mi mu se nadamo.

Jakov Blagojević, 2.a

Nsi bio u Bruxellesu ako nemaš ovakvu sliku

Antonio, sestra i prapovijest

Puno rada

Ovoga ljeta, zahvaljujući već opisanoj stipendiji Goethe-Instituta, imao sam priliku tri tjedna boraviti u Njemačkoj s mladima iz raznih krajeva kugle zemaljske. Tamo sam, između ostalih upoznao Jingjing i Arthura iz Kine te Waleeda iz Egipta. Potaknut vlastitom znatiželjom, ali i potencijalnim dobrim člankom za Semper, saznao sam kakav je sustav obrazovanja u tim zemljama te koje je njihovo mišljenje. Nisam mogao izdržati da ne napišem hvalospjeve o Kinézima općenito.

Započet ću s Kinom, najmnogoljudnijom zemljom svijeta s preko milijardu i 300 milijuna stanovnika. Mali Kinezi u vrtić kreću s tri godine, a u osnovnu školu sa šest godina. Nakon završenih šest razreda osnovne škole upisuju se u *junior high school* (samo najbolje škole

imaju kriterije za upis). Tijekom ta tri razreda učenici se prvi put počinju nositi sa stresom jer ih na kraju devetoga razreda čeka test. Samo učenici s najboljim rezultatima upisuju najbolje *senior high schools*. A svi žele biti najbolji. Senior high school traje tri godine, a na kraju, za razliku od nas, nemaju maturu. Imaju famozni *goakao* test koji traje nevjerovatnih devet sati. Tih devet sati odlučuje njihovu sudbinu i možete zamisliti koliko sati provedu učeći za taj test. *Goakao* test svake godine piše oko 10 milijuna srednjoškolaca.

DODATNE AKTIVNOSTI VEĆ U VRTIČKOJ DOBI

Vrlo često djeca u Kini vikendom idu na dodatne aktivnosti, ovisno o interesima. To su glazba, ples,

pjevanje, *tai-chi* (tradicionalna istočnjačka vještina pokreta koja dovodi do ravnoteže uma i oslobađanja unutrašnje energije), slikanje, modeliranje, kreativno pisanje, matematika, znanost i slično. Iako to sve nama zvuči previše, oni su ponosni na taj dio odrastanja. Jingjing smatra da tako rano bavljenje nekom aktivnošću ili hobbijem pomaže djetetu da osjeti gdje leži njegov talent, čime se želi baviti i u čemu bi moglo biti dobro u budućnosti. Imajući na umu kinesku politiku jednog djeteta, možemo vidjeti da to može upotpuniti njihov osjećaj samoće, da mogu upoznati djecu sa sličnim interesima koja će postati njihova „braća i sestre“ i koja će to ostati još dugo godina poslije. Tako osjećaju da su u svom djetinjstvu ipak imali braću i sestre.

„PAČJI SINDROM“

Na primjeru Jingjing i Arthura pokušat ću vam dočarati kako se tih 12 godina školovanja odrazilo na njih. Opće je poznato da su Kinezi najbolji u svemu i da teže ka savršenstvu, a jedan od razloga je i ogromna populacija. Oni to opisuju kao „pačji sindrom“. Kada vidimo patku kako se mirno kreće po površini vode, ne vidimo njene brze i energične pokrete perajama koji to omogućuju. Tako je i kod Kineza. Ispod površine krije se puno rada i truda da bi postigli to savršenstvo. Takav je način razmišljanja sveprisutan od mlađe dobi, pa sve dok ne postanu radna snaga, u svim područjima života.

SEMPER MAGIS

再多一点

المزید دائماً

UVIJEK VIŠE

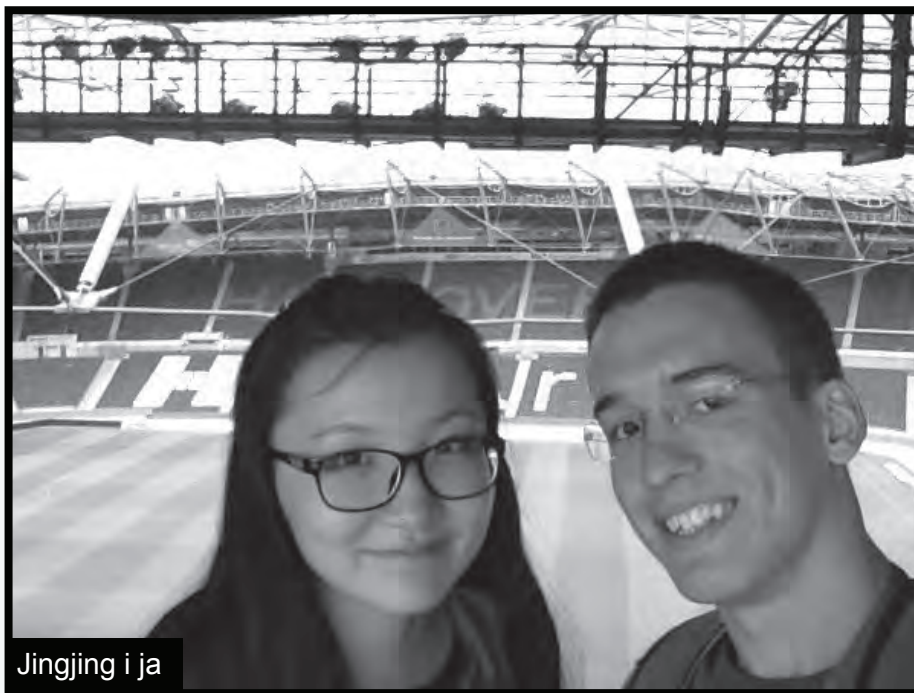

ispod površine

U školi, izvannastavnim aktivnostima, društvu. U svemu. Tako smo u kampu morali predstaviti svoju zemlju. Petnaest Kineza nekoliko je dana uvježbavalo vještinu *tai-chi*. Neki se nikada nisu time bavili, neki jesu. Nije bitno. Na internetu su našli video za učenje i svih petnaest je moralo izvoditi specifične pokrete kao jedan. Na nastupu je to izgledalo zbilja veličanstveno.

NJEMAČKI JEZIK? ZAŠTO NE.

Svi smo mi u kampu završili zbog poznavanja njemačkog jezika. Što li će njima, 8500km daleko od Njemačke i Europe, taj strani jezik? Jingjing želi učiti više jezika, a njena škola ima dobre uvijete za to. Osim toga, smatra ga zahtijev-

Jingjing i ja

nim i potpuno drugačijim, što ju čini željnom upoznavanja i to je njen

poticaj da nastavi. Jednostavno žele biti najbolji, drugačiji od drugih, oni koji se po nečemu ističu. Jedna je Kineskinja iz moje grupe u šest mjeseci naučila njemački kao ja u osam godina. I iz engleskog jezika pokazali su zavidnu razinu vokabulara, gramatike, izražavanja. Nevjerojatno je koliko su načitani i kako se znaju izražavati, kao pravi književnici, kao rijetko tko u našoj školi. To je zato što tijekom školovanja napišu stotine eseja. Jedna od tema za esej, za koji me Jingjing tražila pomoć, bila je „Što je toliko čudno kod neparnih brojeva.“ Nisam joj mogao pomoći. Arthur mi se pohvalio kako je počeo čitati knjigu koja se zove „Kako čitati knjigu?“ Kada se zbroje sve njihove aktivnosti i obaveze, ostaje im pola sata slobodnog vremena. Eventualno sat ili dva. Kako kod

Razred književnosti

Lega u inozemstvu

koga. Jedna je Kineskinja zadaću nosila sa sobom u Njemačku i rekla je da je po povratku čeka još brdo zadaće. Još nešto, oni na svom testu iz matematike ne smiju koristiti formule. Kinezi se vesele povratku u školske klupe, a kod nas se to događa samo djeci u prvome razredu (osnovne škole). Jingjing ne piše goakao test jer se prijavljuje samo na fakultete u SAD-u. Primljena je na sveučilište u Michiganu koje je na 27. mjestu u SAD-u. Želi još bolje. Arthur će studirati pravo, ali još ne zna gdje.

O EGIPTU, A NISU PIRAMIDE

Država sa „samo“ 85 milijuna stanovnika, država koja za obrazovanje izdvaja oko 3,8% BDP-a. U Hrvatskoj ta brojka iznosi oko 3,2%. Nažalost, naša vlada iz godine u godinu smanjuje izdvajanja za obrazovanje, dok egipatska povećava.

Sustav obrazovanja funkcionira na sljedeći način: dvije godine ide se u vrtić, šest godina u osnovnu školu, tri godine u „pripremnju“

školu i tri godine u srednju školu. Znači 6+3+3. Isto kao i u Kini. Tada slijedi fakultet.

No, u Egiptu postoji više vrsta škola. To su državne škole, britanske, američke, kanadske, francuske i njemačke škole. Svaka od njih ima svoj sustav. Postoje i dva tipa državnih škola: one u kojima se sve odvija na arapskom i one u kojima se sve odvija na engleskome jeziku. Waleed pohađa

državnu školu na engleskome jeziku. Dakle, od vrtića sve osim arapskog, drugog stranog jezika, geografije i povijesti odvija se na engleskome.

U osnovnoj školi, kao što i sama riječ kaže, uče ono osnovno o svakom predmetu, a u pripremnju školi proširuju sadržaj svakog predmeta. Učenici koji žele ići u strukovne škole to mogu učiniti nakon osnovne škole. Od prvog razreda srednje škole predmet zvan znanost postaje posebno kemija, biologija i fizika. Svaki od tih predmeta ima svoje ispite, profesore i slično. U drugome razredu srednje škole biraju program po kojemu će nastaviti: ili književni ili znanstveni. U književnome uče matematiku, geografiju, povijest, filozofiju, nešto poput politike i gospodarstva te arapski, engleski i drugi strani jezik (njemački, talijanski, francuski ili španjolski). U znanstvenome programu uče matematiku, fiziku, kemiju, mehaniku, tri jezika, računarstvo i tehnologiju, politiku i još nekoliko predmeta. Svaki strani jezik podijeljen je na gramatiku i književnost.

U zadnjem razredu srednje škole,

Waleedova škola

Vožnja brodom u Njemačkoj

po znanstvenome programu, ponovno se dijele na naprednu matematiku ili naprednu znanost (ovisno o fakultetu koji žele upisati). Na primjer, ako želite studirati strojarstvo imat ćete još i naprednu matematiku i mehaniku, statistiku, algebru, trigonometriju i geometriju. Ako želite studirati medicinu, imat ćete naprednu biologiju, kemiju, fiziku i geologiju. Da sažmem, dvanaesta godina obrazovanja najvažnija je u obrazovanju jednog Egipćanina jer određuje njegovu budućnost.

KLINASTO PISMO I PAMETNE PLOČE

Sve škole imaju uniforme, ali različite. Waleedova je škola ograđena zidovima, mnogi bježe sa sata i preskaču te zidove. Također mnogi ovise o instrukcijama. U školi nemaju obične, nego pametne ploče.

Waleedu je želja studirati medicinu, a njemački je odlučio učiti zato da bude drugačiji jer većina se odlučuje za francuski ili talijanski jezik. Osim toga, želja mu je ponovno putovati u Njemačku, kojoj se nije mogao prestati diviti. Sve je tako zeleno, kuće su drugačije, klima je drugačija, sve je drugačije. Ne sviđa mu se što u Egiptu uče mnogo toga što je beskorisno, a gradivo je zaostalo i ne prati druge razvijene zemlje. Sviđa mu se to što imaju velik izbor jezika i sustava po kojem se školuju, ali i to što imaju duže ljetne praznike od drugih zemalja. Valja napomenuti da se muslimani obavezno mole pet puta dnevno te im i to oduzima jedan dio slobodnog vremena.

A ŠTO JE S NAMA?

I mi učimo puno toga što nema smisla i gradivo je zaostalo. Imamo odlikaše bez pravoga znanja.

Vlada iz godine u godinu sve manje izdvaja za Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta. Mladi obrazovani ljudi napuštaju Hrvatsku truhom za kruhom jer ovdje ni diploma ne znači siguran posao. Ali nije sve tako sivo. Osječanin s ETF-a za svoju inovaciju „jedač plamena“ dobio je poziv iz NASA-e. Šestorica naših petnaestogodišnjaka vratila su se s tri medalje iz Argentine s ovogodišnje Prirodoslovne olimpijade. Naši robotičari redovito osvajaju jedno od prva tri mjesta na međunarodnim natjecanjima. 2010. bili su odmah iza Japana. Učenici Tehničke škole u Požegi nemaju problema s pronalaskom posla, a sve što izrade na praksi odmah prodaju. Ove godine na međunarodnoj matematičkoj olimpijadi osvojili smo šest medalja. Sve se može kad se hoće.

Luka Rašković, 4.a

Divna zemlja, divni glasovi

POČETKOM NOVE ŠKOLSKE GODINE LORENA VUČKOVIĆ, AMALIJA KOPRIVNJAK, KATJA KASAČ, HANA MODRIĆ I ANA VUČAK, ČLANICE ZBORA BREVIS I UJEDNO UČENICE IKG-A, KRENULE SU NA PETODNEVNO PUTOVANJE POLJSKOM GDJE SU NASTUPILE NA PRVOM FESTIVALU DJEVOJAČKIH ZBOROVA "TRILLME" U POZNANU.

Da ne bi došlo do zabune, radi se o tek nedavno formiranom pomlatku starijega Vokalnoga ansambla Brevis koji broji četrdesetak

članica od 13 do 18 godina.

Početak prošle godine dirigentica zbora Antoaneta Radočaj Jerković dobila je poziv na prvi festival djevojačkih zborova "Trillme" u kojem bi sudjelovalo šest djevojačkih europskih zborova i to iz Ukrajine, Srbije, Mađarske, Hrvatske i dva zbora iz Poljske. Nakon što nam je to obznanila, počele su češće i duže probe na koje smo se sastajali i preko ljetnih praznika.

Put dug 17 sati (autobusom!!!) kroz Lijepu našu, Mađarsku, Slovačku te napokon Poljsku bio je popraćen spavanjem u pozama kakve ni IKG-ovci nisu uspjeli izmisliti na satima omiljenih im predmeta, zatim gledanjem filmova,

Zadnja slika pred nastup

jedenjem svega što su nam kod kuće spakirali.

Stigavši u Poznan, smjestili smo se u studentski dom, raspakirali stvari, bacili ukiseljene sendviče te krenuli na svečani koncert otvorenja festivala na kojem je pjevao jedan poljski zbor.

Tijekom idućeg dana održali smo dva koncerta, jedan u I. Liceum Ogólnokształcące im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu (u slobodnom prijevodu moje malenkosti I. opća gimnazija u Poznaniu) pred svojim vršnjacima koji su bili oduševljeni, ne toliko nama koliko činjenicom da ne moraju biti na nastavi, a drugi u Komunalnom kazalištu koje je ujedno i centar dječje umjetnosti gdje je Poljake

Svih pet klasičarki na okupu

divni ljudi,

“U 2 dana održali smo 3 koncerta, imali 5 proba i još našli vremena za obični grad. Između ostaloga na putovanju smo naučili što znači dobra organizacija, međusobno poštivanje i tolerancija i naravno duh zajedništva”, priznaje Katja

razveselila naša izvedba poljske pjesme “Góralu czy ci nie żal” (usudila bih se nazvati ju poljskom verzijom „Ne dirajte mi ravnice”). Treći smo dan održali zajednički koncert s ostalim zborovima koji nam je ujedno bio i najveći, najbolji, ali i posljednji u Poljskoj. Svaki zbor je na koncertu predstavio najbolje od zbarske glazbe narodnih skladatelja. Taj svečani gala koncert održan je u poznanskoj sveučilišnoj dvorani za koju nam je dirigentica priznala da je među pet najboljih u kojima je nastupala kao dirigent zbora (naravno, prvo mjesto zauzima, njegovo veličanstvo, newyorški Carnegie Hall). Nakon koncerta uslijedjela je vrlo bogata gozba koja nam je svima dobro došla nakon dva naporna dana konstantnih proba i nastupa.

U ta dva (i pol) dana uspjeli smo naći slobodnog vremena i za obilazak Poznana. Grad je inače vrlo poznat po studentima iz svih dijelova svijeta. Posjetili smo mnoštvo crkava, parkova, trgova od kojih se ističe Stari trg sa šarenim kućicama iz 16. stoljeća. Oprostivši se s Poznanom krenuli smo prema Krakowu, još jednom

bajkovitom poljskom gradu. Na putu smo posjetili zloglasni nacistički koncentracijski logor Auschwitz i njegov produžetak Auschwitz II (Birkenau). Od vodiča smo saznali mnoštvo šokantnih činjenica koje su nas sve potresle te se svi nadamo da se takve stvari u ljudskoj povijesti više nikada neće dogoditi.

Stigavši u Krakow u kasnim popodnevnim satima smjestili smo se u hostel u centru grada. Iako iscrpljeni od puta, odlučili smo iskoristiti i tu večer pa smo tako obišli glavni krakovski trg, najveći trg u Europi koji potječe iz srednjega vijeka, prizalogajili na sajmu rukotvorina, kupili nekoliko magneta i ostalih suvenira te napokon zaspali. Idući dan je, naravno, opet bio prepunjen. Obišli smo gotičku baziliku sv. Marije, Kraljevski dvorac

na utvrđenom brdu s oružarnicom. Na njemu se nalazi i crkva u kojoj je djelovao papa Ivan Pavao II. (posebno bitno za klasičare). Potom je uslijedio jedan od najljepših dijelova svakog putovanja, *shopping*, i to u jednom od najvećih krakovskih trgovačkih centara koji je završio vrlo uspješno.

Putovanje smo zaokružili obilaskom rudnika soli Wieliczka, koji je na UNESCO-voj listi svjetske baštine. Vidjeli smo svakakva čudesa napravljena od soli (od kapelica do kipova), a posjetitelje u kapelici od soli smo i počastili svojim mini nastupom.

Povratak kući bio je vrlo bezbolan budući da smo ga većinom prespavali. Nakon toga uslijedio je najgori dio svakog putovanja – povratak u stvarnost.

Hana Modrić, 2.b

I kakav je rudnik?
-Slan

Razvlačenje u trilogiju

Kada je Peter Jackson još sredinom prošloga desetljeća objavio kako planira napraviti filmsku adaptaciju još jednoga djela poznatoga engleskoga pisca J. R. R. Tolkeina za sve obožavatelje slavnoga filma, a i sada već kultnoga klasika „Gospodar prstenova“ to je predstavljalo nastavak jedne od najboljih trilogija u filmskome svijetu. Zapravo kada imaš vrhunske glumce, slatke plavokose vilenjake i epsku priču može li se toliko pogriješiti? Izgleda kako može jer

se publika našla podijeljena. Dok neki hrle u kina i po drugi put gledati zadnji film u hobitskoj trilogiji, drugi odbijaju otići tvrdeći kako novi filmovi nisu vrijedni ni lipe! Makar su film *Hobit* mnogi kritičari doživljeli kao uspjeh, stari fanovi odbacuju ga u potpunosti prozivajući Peter Jacksona za izmjene fabule te dodavanje novih nepotrebnih likova. Najviše mu ipak zamjeraju rastezanje knjige od 280 stranica u tri duga filma tako ubijajući sve čari svijeta Međuzemlja i njegovih

likova. Makar Peter Jackson i njegova ekipa tvrde kako su, vodeći se Tolkeinovima bilješkama, uspjeli sakupiti dovoljno građe za dopunu filma čineći ga čak bogatijim od same knjige, fanovi odbijaju popustiti. Filmovi „Gospodar prstenova“ za mnoge su bolji zbog dubine i ozbiljnosti priče, zbog epskih ratnih scena i mračnih likova od kojih se ledi krv u žilama. Radnja je puno napetija i drži nas na rubu naših sjedala tijekom cijele priče, ostavljajući nas na samom kraju u suzama. Za druge, iako manjkav u radnji i predug, *Hobit* ima svoje čari te upravo zbog njegove topline, humora i jakih poruka o ljudskoj pohlepi i dobroti, koja leži u malim svakodnevnim činovima ljubavi, zadržao se u srcima mnogih. Na kraju, mogu li se ove dvije trilogije uopće uspoređivati? Jedna nam donosi snažnu i mračnu priču o borbi protiv iskonskoga zla, dok nada cijeloga svijeta visi u rukama običnoga maloga hobita, a druga pak priču o povratku svojoj izgubljenoj ljubljenoj domovini te o hrabrosti koja se ne mora uvijek utjeloviti u maču i štitu ili gorostasima od boraca, već promišljenoj glavi i ljubavi prema prijateljima koje ponekad moramo povrijediti kako bismo im pomogli i spasili od samih sebe. Samo zato što nam se jedna sviđa više, ne vrijedi odbaciti onu drugu jer obje priče potiču na promišljanje i shvaćanje onih pravih životnih vrijednosti, samo prikazane na malo drugačiji način.

Članovi benda (gore, dolje lijevo), naslovnica albuma "Poslušaj glas" (dolje desno)

Resetirajte se

Za sve one koji bi željeli poslušati nešto novo, svakako preporučam Reset, osječki hard-rock, modern-rock bend. Članovi su Juraj Padovan - vokal/ritam gitara, Fran Trauber - solo gitara, Šimun Padovan - bubanj/prateći vokal, Ivan Đunđa - bas gitara. Ovo je ekipa koja čini najpopularniji bend u Osijeku čiji su članovi stari u rasponu od '97. do '99. godišta.

Sviraju od 2012. godine. Dosad su imali puno svirki u Osijeku i okolici, a najveća je bila održana u Zagrebu u sklopu natjecanja Imagine Croatia (internacionalno natjecanje za mlade glazbenike svih glazbenih stilova) koje se zbio 6.12.2014. na Trgu bana J. Jelačića! Snimili su i vlastiti album „Poslušaj glas“ te ga izdali u rujnu

prošle godine. Tematika pjesama je ljubav, problematika u našim glavama, scena rock'n'rolla u Hrvatskoj, a bend karakteriziraju moderni hard-rock rifovi.

Petar Rašković, 2.a

Smijanje - lijek za duh i tijelo

U teoriji, smijanje je nevoljna reakcija na određene vanjske ili unutarnje podražaje. Ono je izražajna reakcija mnogih emocija poput radosti, sreće ili olakšanja. Smijanje pomaže da se osjećamo bolje i da zaboravimo na naše probleme. Smijanje ima mnoge prednosti na fizičko i emocionalno stanje ljudskoga tijela i brojni su znanstvenici dali odgovor na pitanje kako smijanje utječe na ljude.

Dr. William Fry, psihijatar i profesor emeritus na Medicinskom fakultetu Sveučilišta Stanford, kaže da su kod dobro raspoloženih ljudi krvne žile zdravije i jednostavnije se skupljaju i šire. Dokazano je da se prilikom smijanja smanjuje razina hormona stresa poput kortizola, epinefrina i adrenalina te se povećava razina hormona endorfina koji je odgovaran za dobro raspoloženje. Prilikom smijanja povećava se puls i krvni tlak što olakšava disanje i rad tijela u cjelini.

Smješnica

ponašanja. Oz Mehmet, kardiolog u njujorškoj Prezbeterijanskoj bolnici, kaže da postoji mnogo podataka koji pokazuju da pacijenti koji su depresivni nakon operacije imaju veću stopu smrtnosti, dok oni raspoloženiji imaju manje infekcije rana. Dokazano je i da smijanje ublažava strah, ali osim toga, pomaže liječniku nositi se sa situacijom.

Maryland ne slaže se baš s tim zaključcima. Kaže da je problem s istraživanjima o smijanju teško razlikovanje uzroka i posljedice, odnosno što izaziva što. Kako bi to pobio, Norman Cousins, glavni urednik američkog tjednika Saturday Review, koji je i sam bolovao o srčanih bolesti, rekao je da mu je deset minuta smijanja davalo do dva sata bezbolna sna.

Smijete se češće!

Da zaključimo, postoje mnoge znanstveno dokazane fizičke, emocionalne i socijalne prednosti smijanja: smanjuje zdravstvene probleme, olakšava nošenje s problemima i jača odnos između ljudi.

Ukoliko ih želite sve osjetiti, smijte se češće, družite se sa smiješnim ljudima, pogledajte neke smiješne filmove, ali nemojte zaboraviti nasmiјati se i sami sebi!

Franjo Balat, 3.c

Prof. Šimičić: Ja uvijek odaberem predsjednika. Naravno, muškog, jer sam šovinist.

(o izborima, misli na Sinčića)

Učenica: Onaj... Onaj... Ma Bratinčić!

Učenik: Neću se sigurno zaposliti u društvenim znanostima.

Učenica: Šta's ti biti povjesničar?

(učenik kupio curi tenisice)

Prof. Šimičić: Pa hodat ću i ja s njim da mi kupi cipele.

Prof. Duh - Blašković: Dobro si počela, ali si krivu formulu izabra- la.

Učenica: Ja sam krivi život izabra- la, a ne formulu!

Prof. Cik: Domadar iskrvari bukval- no do krvi.

Prof. Šimičić: Vidio sam da si stavio Krk u Splitsko-dalmatinsku županiju.

Učenik: A to sam... Nisam koristio mozak.

Prof. Šimičić: Ja sam takva duša od čovjeka, da živim u Srbiji zva- o bi se Dušan.

Učenica 11: Ja volim dinosaure.

Prof. Šimičić: Oni su ti davno izu- mrlj.

Učenica 2: Kao i tvoj smisao za humor!.

S. Stela: Pitala sam profesoricu iz fizike dolazi li tko na dopunsku. Ona mi je odgovorila, ali ju nisam baš razumjela.

Učenik: Znamo taj osjećaj.

Biseri iz učionica

Učenica: Amu Darja, Sir Darja, Cik Darija...

Učenica: Svi smo mi ljudi, samo je Željka Duh.

Učenik: Profesorice, ali to nije po pravilniku škole.

Prof. Klarić: Gdje to piše?

Učenik: Na panou.

Prof. Klarić: Njnjnj

Učenica: Oprostite što kasnimo, zadržala nas je profesorica iz glaz- benog i čekale smo knjižničarku gole... GORE!

Prof. Šimičić: To što profesorica Sabanov ponekad zakašlje, to nije

od cigareta kao što biste mogli po- misliti. To je jer je bila prisutna pri gradnji Keopsove piramide.

(odgovaranje iz matematike)

Učenica: A pustite me, tako ja uvijek, jedno pričam, a drugo go- vorim.

(izlaganje plakata iz biologije)

UČENICA: Ja imam lišajeve.

Prof. Zorić: Koji je ovo glagolski oblik na ploči?

Učenik: Konjunktiv pluskvamper- fecta aktivnog.

Prof. Zorić: Mama ti konjunktiv pluskvamperfecta aktivnog!

Kutak prof. Černoge:

- Vi mene smuvate od buke i anarhije.

- Nemoj da izoštrim svoja načula!

- Šta sjediš tamo preko Drave?

- Išla si mi na živce već prošli tje- dan

(pokvarilo se računalo)

- Jesu li ga redari reanimirali?

- Cijelu smočnicu vlastitog hedo- nizma su natrpali ispod klupe!

- 'ajde sama sa sobom razgovaraj u glavi!

Portret sestre Stele

Kada svojim prijateljima, koji ne idu u ovu školu, kažem da je mome 3.a razredu razrednica časna sestra, a ujedno i profesora hrvatskoga jezika, a ne vjeronauka, njihovo je sljedeće pitanje najčešće: Jesu li svi profesori u vašoj školi svećenici i časne sestre? Odgovor je da nisu. Sestra Stela jedna je od rijetkih klerika u našoj školi, u kojoj radi od samoga njezinog osnutka, a priču o njenom pozivu pročitajte u nastavku.

lijepo biti u njezinoj blizini. U duši sam osjetila tada mir i radost.

Kada ste prvi put pomislili da biste mogli postati časna?

Kada je u našu je župu došao novi župnik. Mnoge je poticao da razmišljaju o duhovnom zvanju. Na mene je snažno djelovao taj poticaj i tada sam, čak pred svima, digla ruku i rekla da i ja želim biti časna sestra, ali mi mama to ne da. Kasnije se to promijenilo i roditelji su mi dopustili da ostvarim svoju želju.

Kada ste zapravo osjetili poziv?

Poziv je rastao u mom srcu poput

mlade biljke koja iskljia i onda dalje raste. Treba joj samo omogućiti rast, a time se još uvijek bavim.

Kome ste prvom rekli što osjećate? Jeste li već čvrsto odlučili da ćete poći u samostan ili ste tražili savjet? Kako je ta osoba reagirala?

Prvo sam rekla župniku. On me je ozbiljno slušao, a bila sam 7. razred osnovne škole. Dao mi je poučne knjige duhovnoga sadržaja. Potaknuo me je da odem u Đakovo na duhovne vježbe za djevojke koje razmišljaju o pozivu. Hrabrio me je kada sam bila u strahu hoće li mi roditelji to dopustiti. I poticao me je na molitvu, a i sam je za mene molio.

Neka mi bude

Za početak, recite nam nešto o svom djetinjstvu.

Djetinjstvo moje bilo je nalik djetinjstvu mnogih koji su rođeni u slavonskom selu 60-ih godina prošloga stoljeća. U susjedstvu puno djece. Lopta, žmira, vija – i još mnoge igre koje smo izmišljali i kojima nije bilo kraja. Pokraj škole bila je crkva. Premda je to bilo u vrijeme komunizma, učiteljica je znala zažmiriti na jedno oko kada nas je trebala ranije pustiti s nastave kako bismo stigli na sate vjeronauka u crkvi.

Gdje ste prvi put vidjeli časnu sestru?

Prvi put sam vidjela časnu sestru u svojem rodnom selu, u crkvi. Došla je svojim u posjet. Gledala sam je kao «svetu sličicu». Bilo mi je tako

Fotografija setre Stele i njene obitelji, 1980. godine (djevojčica u bijeloj haljini)

Uspomena na prvu svetu pričest, 1975. godine, Stari Jankovci

Jeste li češće nailazili na odobranje ili neodobranje svoje odluke prije odlaska u samostan?

Svima je bila čudna ta moja odluka. Bila sam po naravi živahna. Voljela sam društvo, pjesmu, veselje, ples... Nekako mi se čini da me nisu baš svi ozbiljno shvaćali. Mnogi su mislili da su to samo priče koje se zapravo ne će ostvariti. Jedan mi je rođak rekao da će on postati papa ako ja postanem časna sestra. On nije postao papa, a ja sam još uvijek tu gdje jesam, i namjeravam tu i ostati.

Koja vam je bila najveća prepreka prije odluke da ćete poći u samostan?

Nije bilo prepreka, osim ovog

nesporazuma s mamom, koji nije bio nesporazum nego izraz njezine brige. Imala sam svega 15 godina! Bojala se da ne ću izdržati i da ću se vratiti doma. Bila bi to velika sramota za obitelj. Stoga mi je predlagala da prvo završim srednju školu, a onda idem kamo hoću. Ali, ja sam bila ustrajna u svojoj odluci i krenula sam u samostan poslije završenog 8. razreda osnovne škole. Nekako sam krenula s tolikom radošću i elanom da nije postojalo ništa što bi me moglo zadržati, ili za čim bih žalila. Premda su tada pravila bila stroža za mlade pripravnice, nego što su to danas. Mi nismo smjele godinu dana ići u posjet svojima, a i njihov posjet nama bio je

po riječi tvojoj

Sestra Stela najbolje pleše (prva zdesna)

ograničen. Nismo imale mobitela, računala, interneta... Imale smo fiksni telefon na hodniku, i to je bilo to. Mislim da je to bilo dobro, na određeno se vrijeme povući od svijeta, od loših utjecaja, i tako se u miru pripremati za poslanje.

Što ste željeli biti prije negoli ste odlučili biti časna sestra?

.Željela sam biti liječnica.

Jeste li ikada imali dečka? Ako ne, jeste li ikada imali simpatiju?

Nisam imala dečka. Imala sam simpatije, ali nije bilo ništa zabrinjavajuće. Preživjela sam.

Portret o sestri Steli

Zašto ste se odlučili baš za taj red, za red milosrdnih sestara sv. Križa?

Odlučila sam se za Družbu milosrdnih sestara sv. Križa jer mi je župnik rekao da su te sestre zahtjevne i stroge. Eto, to me je privuklo k njima.

Tko je vaš uzor na životnome putu?

S vremenom sam upoznavala utemeljitelje Družbe kao i njezino poslanje, odnosno karizmu. Sve mi se više sviđalo tu biti, posebice mi je bila snažna poruka našega utemeljitelja, o. Teodozija Florentinija, čiju 150. obljetnicu smrti ove godina slavimo, a koja kaže da je potreba vremena volja Božja. On, blažena majka M. Terezija, blaženice naše Družbe, sestra Ulrika, sestra Zdenka, mnoge moje susestre – to su moji uzori i moja snaga.

Jesu li vam se događale neugodne situacije zbog toga što ste časna?

Uglavnom doživljam veoma ugodna iskustva. Mnogi ljudi mi prilaze s povjerenjem, bez straha. Jednom se zgodom, dok sam studirala u Zagrebu, dogodilo da je jedan mladić pao pod tramvaj, u kojemu sam se i ja vozila. Svi su se nekako maknuli i pustili su mene da prva pružim pomoć tom mladiću. Premda mi je bilo teško, shvatila sam da je to izraz njihova povjerenja u mene i u moje životno odabranje.

Sestra anđelčić (četvrta slijeva)

Da niste časna, što biste u ovom trenutku bili?

Da nisam časna sestra, bila bih sretna da ispunjavam svoje životno poslanje, u bilo kojem staležu i na bilo kojem radnom mjestu. A moje životno poslanje izraženo je u Djelima apostolskim, kada se za Isusa kaže da je «prošao zemljom čineći dobro». U tomu ga želim nasljedovati, prolaziti ovim svijetom čineći dobro.

Čime se bavite u slobodno vrijeme?

«Slobodno vrijeme» jest izraz koji je teško definirati u samostanu. Svako vrijeme za mene je od Boga darovano za ostvarenje mogega poslanja. U tom smislu nemam slobodnog vremena. A vrijeme mi je

U parku dvorca "Konopište" sa srnom

ispunjeno u prvom redu molitvom, a onda školskim obvezama, obvezama u zajednici, zatim lekturama, ponekad pripremanjem kakva predavanja ili priređivanja neke knjige za tisak, duhovnim vođenjem prosvjetnih djelatnika u župi, posjetima osamljenima i onima koji su u potrebi. Najdraži posao mi je pripremanje ljekovite kreme za njegu kože koju sam sama nazvala «Arijadna», po Arijadninoj niti.

Kako se vidite za 20 godina?

Za 20 godina bit će sve isto. I tada ću prolaziti svijetom čineći dobro, jedino možda sa štapom, s većom dioprijom i sporijim korakom.

Jeste li ikada osjetili želju da budete majka?

Želja za majčinstvom nije nešto što se osjeti pa prođe. To je duboko utkano u biće svake žene. I u meni je neprestano prisutna ta želja. Da nije, ne bih imala što Bogu prikazati kao žrtvu.

Koji je najveći izazov redovničkoga života?

Najveći je izazov redovničkoga života ustrajati u dobru i u traženju i izvršavanju volje Božje. Ne smijemo se umoriti u naviještanju

Sestra Stela osmislila je malu nagradnu igru. Morate pogoditi gdje je nastala ova fotografija. Tko pogodi bit će bogato nagrađen. (vjerojatno će to biti čokolada s 90% kakaa) :)

Kraljevstva Božjega, tajne spasenja i otkupljenja po križu, smrti i uskrsnuću Isusa Krista, našega Spasitelja.

Kada biste morali u tri riječi opisati svoje redovništvo, koje bi to riječi bile?

Ne mogu u tri riječi opisati svoje redovništvo, ali mogu u pet: «Želim proći svijetom čineći dobro.» Hajde i ti...

Monika Prološčić, 3. a

Omiljeni biblijski redak: «Neka mi bude po riječi tvojoj.»

Omiljeni biblijski lik: Isusova majka Marija

Najdraži pisac: Duh Sveti

Najdraži film: Život Isusov

Najdraži pjevač: kralj David

Najdraži predmet na fakultetu: Staroslavenski jezik i književnost

Mihael ili Gabriel: Mihael

Planine ili more: more

Sandale ili klompe: sandale

Pingvin ili golubica: pingvin

Crna ili bijela odora: bijela

Ljeto ili zima: ljeto

Batman ili Superman: Batman

Kamo srce vuče

San o odlasku u humanitarnu misiju u Afriku ostvarila je naša bivša učenica (koja je maturirala 2010.) Katarina Horvat, studentica pete godine na Odjelu za kulturologiju, smjer Medijska kultura. Posljednjih godina aktivna je u NGO sektoru, sudjelovala je na projektima postizanja mira kao i na „Youth in Action programu“, a u međuvremenu je postala trenerica za ljudska prava.

Za početak, kako ste dobili želju za odlaskom u Afriku?

Kada god bih na televiziji vidjela prilog o afričkim narodima, kulturi ili pak politici, uvijek bi me posebno zainteresiralo i vrlo često sam znala dalje istraživati o tim temama. Početkom studiranja sam osjetila snažnu želju da odem tamo zaista, ali mislim da tada moji roditelji to

nisu shvaćali pretjerano ozbiljno. Srećom, nekoliko godina kasnije su me shvatili.

Koliko su Vam dugo trajale pripreme za put? Jeste li putovali u organizaciji neke udruge ili samostalno?

Otprilike u studenom 2012. godine dogovorila sam da putujem u Ugandu, a otputovala sam 4. srpnja 2013. godine. Tih sedam mjeseci dovoljno je za pripremu u svakom smislu. Volontiranje mi je organizirala Udruga „Plavi anđeo“ iz Zagreba, koja šalje volontere u sirotište u mjesto Bugembe. Sa mnom je išla i Sanja Vištica, profesorica iz Zagreba, budući da nije najbolja opcija ići sam na tako dalek put, pa organizacija vodi računa o tome da šalje volontere u paru. „Plavi Anđeo“ također djeluje i u Keniji, Nepal i Indiji. U Ugandi sam bila dva mjeseca.

Koje pretrage i cijepljenja ste morali proći prije puta?

Cijepila sam se protiv hepatitisa, trbušnog tifusa i žute groznice. Bez takozvanog žutog kartona, koji potvrđuje cijepljenje protiv žute groznice, ne može se niti ući u Ugandu. Cijepljenja sam obavila u Zavodu za javno zdravstvo, gdje sam dobila i savjete za očuvanje imuniteta. Cijepila sam se protiv ovih bolesti jer sam išla raditi s djecom, a svi znamo kakvi su higijenski uvjeti u Africi. Također, malarija je jako česta bolest, stoga sam morala kupiti i antimalarike.

Što su Vaši prijatelji i obitelj rekli na taj potez?

Obitelj je to normalno prihvatila i nije bilo nikakvih problema, ali već šira rodbina je imala većih problema s tim. Poznanici su me znali ispitivati zašto, jesam li normalna, što mi to treba u životu... Do onih ekstrema poput: „Nećeš se živa vratiti odande.“ Moje roditelje su sumještani na ulici ispitivali zašto me puštaju, neka ne idem... Meni je to zaista bilo apsolutno smiješno. Ja sam znala svoje razloge, uvjete odlaska i pripremu, stoga nije bilo niti trenutka sumnje, a ni straha. Jednostavno sam se osjećala spremnom.

Čega Vas je najviše bilo strah prije nego što ste došli u Afriku i jeste li se još nečega bojali nakon dolaska?

Sada, kada nakon godinu i pol

Tradicionalne kuće

Topli zagrljaji

dana sagledam sebe prije puta u Afriku, ne mogu vjerovati koliko sam bila samouvjerena i sigurna u to. Mene nije bilo strah ničega, toliko sam o svemu čitala i bila sigurna u svoju odluku da sam se u glavi jako dobro pripremila na ono što me čeka. Ali onda kada sam došla zaista tamo, proživjela nekoliko dana i vidjela sve to... Onda me tek uhvatio strah. Tamo je svaki dan nova borba.

Kakav Vam je bio prvi dojam?

Prvi je dojam bio kada smo sletjeli u Entebbe, zračnu luku glavnog grada Kampale. Sjećam se samo da sam pomislila: „Vau, ovdje je stvarno crvena zemlja.“ Ne pitaj me otkud mi je to palo na pamet, vjerojatno od umora.

A prvi dojam s djecom iz sirotišta... Voditelj sirotišta nas je dovezao tamo odmah s aerodroma, bilo je oko 16 sati. Dvije noći prije toga nisam spavala, avionom smo letjeli 13 sati... Bila sam gladna, žedna i umorna, ali kada smo izašli iz auta, dvadesetak dječice se zatrčalo prema meni i Sanji i guralo se tko

će nas prvi zagrliti. Vjeruj mi, odjednom je sav umor nestao.

Što Vas je najviše iznenadilo (ugodno/neugodno) u Africi?

Ima toliko toga što je drukčije, da bih prije nabrojala ono po čemu se ne razlikujemo. Ako već moram odabrati, ugodno iznenađenje jest njihov pojam vremena – stanovnici Ugande se nikamo ne žure, za njih sastanak u 13 sati znači sastanak bilo kad poslije 13 sati. To mi je bio veliki pozitivan šok jer smo mi ovdje navikli na minute, brzinu, užurbanost... Neugodno iznenađenje je velika korumpiranost, čak u najsitnijim kapilarama društva. (Znam, živimo u Hrvatskoj, trebala sam naviknuti na to.) Također, jako neugodno me iznenadio odnos muškaraca prema ženi. Legalno je da ju on tuče, maltretira, više na nju... To su jako neugodne i teške situacije, posebice što se bavim ljudskim pravima i teško mi je bilo prihvatiti da moram „trpjjeti“ takve postavke njihove kulture.

Da imate priliku vratiti vrijeme i ponovno birati, biste li ponovno otišli u Afriku?

Apsolutno DA! Ali ovaj put bih zaista i popila sve doze antimalarika da ne prođem s malarijom kao ovaj put.

Kakva je bila reakcije djece i stanovništva kojem ste pomagali?

Mi smo pomagali samo djeci, tako je ugovorila moja organizacija. Djeca su navikla na volontere, stoga su isprva bili prilično distancirani – oni su navikli da se ne vežu na osobe, navikli su da zapravo ovise sami o sebi, jer volonteri kad-tad odu. Većina volontera bude s njima dva ili tri tjedna i onda idu na safari, putuju po Ugandi... Sanja i ja smo bile s njima svaki dan gotovo cijeli dan dva mjeseca, stoga smo se jako vezali za djecu, kao i oni za nas. Ujutro bi se mazili s najmanjima kad se tek probude, na večer do neka kasna doba pisali zadaću sa najstarijima. Njima je to bilo iznenađenje, prijašnji volonteri nisu tako radili. Kada smo odlazile, ne znam tko je više plakao – oni ili mi.

RAZGOVARALI SMO

Što ste točno radili? Kako je tekao Vaš uobičajen dan?

Ujutro bismo držali predavanja engleskog i matematike djeci vrtičke dobi, igrali se s najmlađima, mazili se, čistili sirotište, išli u kupovinu hrane ili što je već trebalo. Popodne, kad bi se veća djeca vratila iz škole, pisali bismo zadaće, igrali se s njima, Sanja je često provodila poslijepodneva krpajući im odjeću. Nakon večere bismo otišle u svoje prenoćište. Uglavnom je svaki dan izgledao drukčije jer smo znale otići u Jinju, najbliži grad, pa bismo ondje kupovale odjeću za djecu, cipele, knjige, madrace, plahte, školski pribor... Jednom smo ih odveli na izlet na izvor Nila, a zatim na sajam gdje su se vozili na vrtuljku. To im je bila prva

Stočarstvo

vožnja autobusom, prva vožnja na vrtuljku, i prva vožnja motorom (u Africi su taksiji na motoru, zovu se boda boda, stoga smo djecu i na tome provozali do sirotišta). Tada su probali i razne slatkiše, vidjeli su životinje... Dan za pamćenje.

Po Vašem mišljenju, koje su najveće poteškoće s kojima se ljudi tamo bore?

Uganda je plodna zemlja, stoga nisu stanovnici toliko gladni koliko nemaju novaca. Ljudi ne rade, nemaju materijalna sredstva da upisuju djecu u školu. Budući da se djeca ne školuju, nisu konkurentni da se negdje zaposle – djevojčice se udaju sa 14 godina, a dječaci ipak budu malo stariji. Tako mladi postanu roditelji, vrlo često rode nekoliko djece za koju se ne mogu brinuti, onda ta djeca završe na ulici, u sirotištu... I tako to ide u krug. Veliki problem je korupcija, nažalost, morala sam i to doznati na svojoj koži.

Što Vam se najviše sviđelo u Africi?

Bojim se da nemam konkretan odgovor na to pitanje. Najviše mi se svidio osjećaj koji sam imala kada bih navečer legla i znala da sam taj dan napravila još jedno dobro djelo.

Kakav je sustav obrazovanja tamo?

Djeca pohađaju osam razreda osnovne škole, nastava je organizirana po tromjesečjima. Postoji mnogo škola samo u Bugembeu, neke su privatne, neke državne. Nakon toga ako imaju novac, djeca idu u srednju školu. Uglavnom nemaju novaca

Pomoć oko pisanja zadaće

Igra s najmanjima

niti da završe osnovnu školu. Mnogo roditelja se iz tih razloga odriče djece, jer ih ne mogu sve prehraniti. Na fakultet idu samo oni imućni, ili pak djevojke kojima budući muž plaća fakultet pod uvjetom da se ona mora udati za njega nakon toga. To uglavnom budu stariji bogatiji muškarci, a djevojke vrlo često znaju pobjeći da se ne moraju udati za njega. U tom smjeru, postoji čitav niz problema u obrazovanju.

Koji su Vas običaji posebno oduševili?

Svakodnevno kupanje djece u dvorištu sa dva, tri latora hladne vode, kada velika djeca peru manje pa se suše na suncu. To je takva jedna zajednica kakvu mi ovdje ne možemo zamisliti, taj njihov bratski odnos, pomažu jedni drugima. Također, njihova večernja molitva je nešto veličanstveno, kada lupaju šibama po kantama i tako drže ritam, raspoređeni su svaku večer tko čita ulomak, a tko pje-

va solo. To su scene koje me i danas razvesele i rastope kad ih se sjetim.

Što biste preporučili nekom tko želi otići volontirati poput vas?

Prvo i osnovno – popij sve anti-malarike koji si kupio! A sve osim toga...Ako imaš snažnu želju i motivaciju, sve će biti dobro. Prouči organizacije, odluči se za

ono kamo te srce vuče. Pomiri se s tim da nećeš osjetiti toplu vodu dok si tamo, da ćeš svaki dan jesti suhi grah i matoke, da ćeš biti prljav od crvene zemlje/prašine i da ćeš, ako imaš sreće, spavati na madracu.

Ana Brajnović, 1.b

Prva vožnja vrtuljkom

Ispred mene hotel, Grkinje me služe

Stara izreka kaže: „Tko čeka, dočeka!“ Tako smo se tješili mi jadnici dok smo guliili tri godine u IKG-u i sanjali o maturalcu o kojem smo čuli svašta od prijašnjih generacija. Kako se bližio lipanj, euforija je u razredu rasla. Nitko se više nije zamario ispitima kojih, hvala Bogu, nikad ne nedostaje. Glavna je tema bila što ponijeti od odjeće u Grčku, koje pjesme će nam svirati u autobusu i kafanama, tko će koliko litara alkohola popiti i slično. Začudo, škola i školske obveze su se same riješile - nitko nije pao niti jedan predmet, barem u A razredu. Ide to lakše kad znaš za što učiš (da te mama i tata pu-

ste u Grčku). *Napomena: Sve će osobe koje se spominju u ovome tekstu biti potpisane inicijalima, da se očuva njihova privatnost. A neki se i srame.

ZAMEO NAS VJETAR

Vijeće je staraca činila prvoklasna postava: profesorica Marija Pandžić, profesori Alen Šimičić, Matija Zorić, Zvonko Beissman i pater Mislav Skelin, koji su kod jednog jako udaljenog mjesta od Osijeka (Čepina) odlučili da je vrijeme za objed te se uz bogatu lepezu kulena, sira i kobasice našao i pokoji inćun. Do San Marina smo

se vozili preko 12 sati. Iako je San Marino prekrasna država, mi smo jednostavno bili preumorni od puta. Sve što nam je od njega ostalo u sjećanju su jeftini parfemi i katane, koje su uglavnom dečki kupovali, a profesori zapljenjivali. U Anconi smo se ukrkali na kruzer i upoznali se sa svojim prostranim kabinama bez prozora. Loše vrijeme i jak vjetar spriječili su nas u druženju na palubi. Ipak smo nadoknadili to izgubljeno vrijeme. Navečer smo posjetili čuveni brodski disco „Planetarium“ iz kojeg su do dugo u noć odjekivali zvukovi najpoznatijeg balkanskog instrumenta - harmonike, inače profesorima posebno dragog.

Bilo kuda, klasičari svuda

pored mene koktel, kao da sam Aristotel

I tebe sam sit kafano

SUNCE SE RAĐA

Čim smo se iskrkali u Igoumenitsi, obasjalo nas je zlatno grčko sunce. Naš se put nastavio prema Meteorima gdje su nas po dolasku zaogrnuili glamuroznim krpama kako svojom pojavom ne bismo umanjili svetost grčkoga tla. Nakon razgledavanja samostana, smjestili smo se u predivnom malom gradu Kalambaki i to u odličnom hotelu. Svi smo jedva dočekali ostaviti kofere, pojesti slavni gyros i skočiti u hotelski bazen. To je bio prvi put nakon dugo vremena da smo se opustili, ležali na suncu, zabavljali se u bazenu...Tek smo onda shvatili koliko smo bili umorni od škole.

NOĆ JE KRATKO TRAJALA, A NAMA JE TREBALA NAJDUŽA NA SVIJETU

Nakon obilne večere i višesatnog spremanja krenuli smo čoporativno prema grčkoj kafani. Olakotne okolnosti su bile te što je E.K., mlada nada 4.a, tu noć slavila 18. rođendan, a zahvaljujući dobro raspoloženim i susretljivim konobarima, cijelu su nas noć zabavljali prekodunavski, ali i domaći hitovi po našoj želji. Čak su se i profesori i osoblje pridružili. Atmosfera je bila toliko uzavrela da je policija došla intervenirati nekoliko puta zbog buke. R.B iz 4.a te je večeri dosegao svoj rekord – popio je 5 piva i 3 žeste. Kad su ga pitali zašto,

rekao je „A šta ću, bekani su me častili.“ Zadnji je posjet policije bio koban, te smo poslani nazad u hotel. Novo jutro. Ponovno smo bili na putu, ovaj put prema Delfima gdje smo razgledali ono što je od njih ostalo. Bilo je zanimljivo vidjeti uživo ono o čemu smo tri godine učili. Nakon toga je slijedilo još nekoliko sati vožnje autobusom. Ali isplatilo se. Stigli smo do slavnog Vrachatija.

VRATIO SAM SE, ŽIVOTE

Kad smo došli, poželjeli smo nikada ne otići. Osim činjenice da je hotel bio prvoklasan, ni mjesto u kojem smo se nalazili nije puno

Mi 'Rvati

iskoristili za višesatni shopping u grčkoj metropoli, a dan smo zaokružili večerom na Plaki u taverni u kojoj je poslužena tradicionalna grčka hrana, a do kraja su nas večere zabavljali grčki svirači, plesači i trbušne plesačice.

ČEKA NAS MORE, LJETO NAS ZOVE

Nakon doručka idućeg jutra ponovno smo krenuli u obilazak, ovoga puta na redu je bio Korinjski kanal(čić), Epidaur i Mikena, nakon čega smo se vratili u hotel i uživali na plaži pod vrelim grčkim suncem. Nakon (pre)obilne večere red je došao na još jedan od izlaska. Najzapaženija je pjesma bila ona skupa „Zaboravi broj moga telefona“, koja je kasnije postala pjesma maturalca. Tog se izlaska neki i ne sjećaju jer se afterparty nastavio na plaži. To najbolje zna ekipa iz 4.b koja se malo previše opustila, a svemu je slučajno svjedočio prof. Šimičić. Ruganje traje do dana današnjeg. Ali tu sreći Vijeća staraca nije bio kraj. Naime, M.L iz 4.b ujutro je shvatio da je te lude noći izgubio osobnu, što je rezultiralo temeljitim pretresanjem hotelske sobe, ulica i hotela. Srećom, sve je dobro završilo.

zaostajalo. Prvom smo prilikom zaronili u valove azurnog grčkog mora, doživjeli čari noćnog kupanja pod zvjezdanim nebom i druženja na plaži. Nakon duge i neprospavane noći uslijedio je doručak dostojan olimpskih bogova. Kome nije bilo loše od prošle noći, postalo je od količine hrane. Trebalo je sve probati, jer, sve smo mi to platili! Uslijedio je prvi posjet Ateni. Razgledali smo Akropolu i ostali oduševljeni pogledom na Atenu koja se pod nama pružala. Samo su se najhrabriji odvažili dotaknuti prastari mramor („Dont tač d marbl!“). Pater Skelin u posebnom je ozračju predvodio misu u srcu Atene. Ozračje je upotpunio profesor Zorić čitajući Evanđelje na grčkom jeziku. Iako nismo ništa razumjeli, osjećali smo se kao da smo dio povijesti.

prvenstvo. Iako daleko od kuće, svi smo obučeni u kvadratiće zajedno bodrili naše vatrene. Euforija i naočale s kvadratićima svladale su A.A iz 4.a koju su samo staklena vrata mogla zaustaviti u slavlju nakon pobjede Hrvatske nad Kamerunom. Fatalni sudar nadaleko se čuo, a posljedice su bile kvrga na glavi unesrećene, otisak glave na staklu i duševna bol zbog pretrpljene sramote. Sljedeće smo se prijepodne opušitali na bazenima i u moru, a dodatno nas je zabavio prof. Beissman sa svojim igrama i aerobikom. Poslijepodne smo

UVIJEK VJERNI!

Sreća naša pa je za vrijeme maturalca trajalo svjetsko nogometno

Okolo mene hiljadu luđaka

OVA NOĆ IMA ČUDNU MOĆ

Već dobro no neispavani, ali dobro raspoloženi, nastavili smo obilazak Grčke. Bili smo prva generacija koja je posjetila Korint. Lagano smo se uputili prema hotelu, malo se okupali dok je bilo sunca te odlučili nakon večere, nakon koje smo opet morali sjediti za stolom jedno sat vremena da se slegne, ići u zadnji izlazak. Primijetili smo da su Grci jako simpatici i otvoreni ljudi, što po tome što su nam konobari cijelu večer dijelili koktele, a što po tome što im je apsolutno svejedno kojega ste spola! Što će reći, ako vide lijepu osobu, prići će joj. Ta činjenica nije oduševila naše dečke. Zadnja je noć u Vrachatiju bila toliko dobra da je jedna djevojka, koja želi ostati anonimna, počela plakati što je prof. Šimičić napravio fajront u 3. Da ne duljimo, tih je dana bilo svega! Od utrke hotelskim kolicima za prtljagu do ludih vožnja u lunaparku,

a neki su na najljepšem mjestu s najboljim društvom proslavili svoj osamnaesti rođendan.

GRKINJO, ZNAJ, SVEMU JE KRAJ

Htjeli mi to ili ne, došao je dan kad smo se morali oprostiti s Vrachatijem, sjesti u autobus i krenuti kući. Na putu smo još razgledali Olimpiju, a zatim se u Patrasu ukrkali na brod. Bio je dogovoren posjet discu, ali je većina slučajno prespavala cijeli taj dan. Malo prije spomenuta anonimna djevojka je ustala u 8 ujutro i budila ekipu da se ide u disco. Ovoga je puta vrijeme na brodu bilo sunčano i vruće pa smo ga iskoristili za kupanje u brodskom bazenu i prepričavanje svega što se dogodilo u proteklih nekoliko dana. Svoje smo putovanje prema Hrvatskoj nastavili autobusom. Naravno da smo stali u talijanski restoran na autoputu da

bi pratili utakmicu u kojoj je igrala Hrvatska. Izgubili. Razočarani ishodom, krenuli smo prema Lijepoj našoj.

ALI PAMTIM JOŠ...

Ubrzo smo se našli u natrag u Osijeku, pitajući se kako je sve tako brzo prošlo. Ostalo nam je na stotine fotografija i videa iz Grčke koje uvijek rado pregledavam, prisjećajući se svega što se dogodilo u tih desetak dana. A uspomene na (dosad) najljepše ljeto u našim životima čini plovību kroz maturantsku godinu, koja je sve samo ne lagana, puno snošljivijom. Sadašnjim trećašima i budućim maturantima želimo sretan put i lijep provod u Grčkoj!

Gabriela Kolarić, Ana Damjanović, Andrea Alpeza, 4.a

Ne moram, ne trebam, al' te se uvijek sjećam

Kako se zoveš

„Bok, ja sam...“ koliko ste puta u životu izgovorili ovu rečenicu, a nikad se zapravo niste upitali što to vaše ime zapravo znači. Može li nas samo ime odrediti? Vjerovali ili ne, može. Postoji ideja kako ime utječe na gotovo svaki kutak našega života te da njegova zvučnost, podrijetlo, starost, duljina mnogo utječu na prvu sliku koju ljudi stvaraju o nama.

Nikola Banović:

Ime sam dobio po pradjedu. Moji su roditelji imali puno poštovanja prema njemu i htjeli su da budem jednako zakon kao i on.

Nikola Banović

Oktavija Flanjak:

Ja jednostavno obožavam svoje ime. Dobila sam ga po Oktavijanoj sestri Oktaviji... Ali je mama, dok je proučavala imena u katoličkom

Oktavija Flanjak

kalendaru, pronašla ime Oktavija te je onda definitivno bilo odlučeno da ću se tako zvati. Na moje ime ljudi reagiraju ugodno iznenađeno te uvijek pitaju tko mi je dao ime i po kome sam ga dobila.

Sofija Sitar:

Ime sam dobila po svojoj prabaki. Dok sam bila mlađa bilo je neobično drugoj djeci, ali sada ga volim baš zato što je rijetko i ljudi me uvijek zapamte. Nekad ga ipak više puta ponove kako bi bili sigurni da ga pravilno govore jer ima više načina. Ali mi svi nađu neki nadimak poput 'Sofi', 'Sofač', 'Sofika'.

Sestra Marija Stela Filipović

Sestra Marija Stela Filipović:

Ime Ružica nadjenuli su mi roditelji po baki, tatinoj mami. Eto, za razliku od mnogih žena koje udajom mijenjaju prezime, redovnice imaju tu posebnost da ulaskom u redovnički život mijenjaju ime. Ja sam se htjela u redovničkoj zajednici zvati sestra Imakulata. To na latinskom jeziku znači «bezgrješna». Tada su mi redovničke poglavarice pojasnile da je to svojstvo koje pripada jedino dragoj Gospi, Blaženoj Djevici Mariji i da se ne mogu tako zvati. Tada sam odlučila da, ako ne mogu dobiti ime Bezgrješne, bit ću barem zvijezda u kruni Bezgrješne. Vi znate da se u Knjizi Otkrivenja Marija prikazuje kao žena odjevena suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda (koje su u zastavi EU). Tako sam izabrala ime sestra Marija Stela, i poglavarice su mi to dopustile.

Lucija Sara Kovačić:

Osjećam se posebnije, nema svatko dva imena. Moji se roditelji nisu mogli dogovoriti, pa je mama prepustila tati da izabere. Nije znao koje mu je ime ljepše: 'Lucija' ili 'Sara'. Kada sam se rodila, tata je ponovno promijenio mišljenje, no mama mu je rekla kako nema više mijenjanja i da ću biti Lucija Sara. Ljudi misle kako je fora što imam dva imena i kako su oba vrlo lijepa, samo ne znaju po kojem me zvati. Sviđa mi se moje ime i priča iza njega i mislim kako me oba imena dobro opisuju. Nikad ih ne bih mijenjala.

Lucija Sara Kovačić

Leda Divjak:

Ime sam dobila jer se mojoj mami sviđalo što je rijetko i antičko. Kad sam bila mala, nije mi se sviđalo, a sada mi se sviđa jer je jedinstveno. Većina ga prvi put čuje i gotovo ga uvijek moram ponoviti (ha,ha....)

Leda Divjak

Lara Barjaktarić

Lara Barjaktarić, 3.b
(Ime sam dobila zato što je moja mama obožavala pjesmu iz starog ruskog filma „Doktor Živago“ koja je bila posvećena glavnoj junakinji.)

Naš maturant Luka Rašković prošle je godine posjetio Istanbul. Ne, nije tamo išao razgledavati turističke destinacije nego trčati! Naime, Luka se već nekoliko godina bavi trčanjem i još ne odustaje od njega. Put u Istanbul bio je za njega još jedno novo, nezaboravno iskustvo; tamo je otrčao svoj prvi maraton. Također, Luka je bio jedan od najmlađih natjecatelja jer mlađi od 18 godina nisu se mogli natjecati. Možda će vam biti malo čudno kada vam kažem da je Luka trčao od Azije pa sve do Europe, ali Luka će vam to objasniti svojim odgovorima :

Od adrenalina

Kako si uopće uspio otrčati 42km? Je li bilo naporno?

Meni iskreno nije bilo naporno do 37. kilometra. Tada sam zapravo prvi puta stao jer me je uhvatio strašan grč. Stao sam na nekoliko minuta, istezao i čekao da popusti. Nastavio sam hodajući 10 metara i trči dalje! Problem je bio što su mene noge boljale još i prije starta maratona.

Kako to?

Start utrke bio je u 9 ujutro. Mi smo već oko 6,30 napustili hotel i hodali do mjesta odakle su nas autobusi k'o sardine vozili do starta. I to ni manje ni više nego na drugi kontinent. Aziju! Po tome je ovaj maraton poseban. Jedini je na svijetu koji se trči na dva kontinenta. Start je u azijskom dijelu Istanbula, a cilj u europskom. Kada smo se iskricali, ostavili smo svoje stvari u autobusima koji su nas čekali u blizini cilja. Tada smo se stopili u masu od 20 000 trkača i čekali sat vremena do početka utrke.

Jesi li razmišljao o odustajanju?

Ni u jednome trenutku. Znao sam da ću doći do cilja makar to bilo i nakon 5 sati i to četveronoške. Na kraju je to bilo 4 sata i 12 minuta. Zadnjih 500m bilo je najljepše. Staza je bila uska, s jedne i druge strane bodre te ljudi koje ni ne znaš, navijaju, dijele petice. Krenule su mi suze na oči. Tada me od silne količine emocija i adrenalina ništa nije boljelo.

Kako si se pripremao za maraton?

Pa nisam imao poseban plan treninga niti određeni datum kada sam se počeo pripremati. Trčao sam normalno kao i do sada. Oko 40 kilometara tjedno. Nekad brže, nekad sporije, a posebno sam dodao vikendom duže treninge između 20 i 35 kilometara.

Koliko se već dugo baviš trčanjem

Do jeseni 2012. godine trčao sam samo ponekad, a onda je krenula liga „Zdravo trčanje“ i od tada ne mogu bez trčanja. Postajao sam sve brži i trčao sam duže te sam došao do maratona. Do sada sam pretrčao više od 2500km.

Kada najčešće trčiš?

Sve ovisi o školi i drugim obavezama. Nekada dođem kući iz škole, ostavim torbu i odmah odem trčati. Nekada u pauzi od učenja, a nekada tek kada završim s učenjem. Tako sam jednom u 10 navečer odlučio trčati 20km. Vikendom, kada su duži treninzi i kada je vruće, krećem već u 7 ili 8 ujutro.

O čemu razmišljaš dok trčiš?

Što god mi padne napamet. Dobro, nekad tu zalutaju i članovi iz grčkog ili ovlasti predsjednika iz politike ili što već taj dan učim. Trčanje mi je „ispušni ventil“ tako da se pola sata ili sat vremena nakon trčanja osjećam potpuno opušteno.

bol prestaje

Što te motivira ?

Nemam pojma, valjda sam takav tip. Nema šanse da cijeli dan ne izađem iz kuće. Volim i druge sportove. Kada su vikendi topliji sjednem na bicikl i vozim se 50km po Baranji. Ovo ljeto mi je cilj biciklirati 120km do bake i djeda.

Gdje treniraš kada je hladno i kada je snijeg?

Pa vani! Samo je bitno obući se slojevito: dvije majice, jakna, kapa, rukavice. I to je to! Mislim da mi je ove zime najniža temperatura kada sam trčao bila oko -10°C. Kada je podloga za trčanje zaleđena onda je malo gadno. I kada je zaleđeno

trčim i vozim bicikl do škole. Dok nešto ne slomim. A i onda bih.

Na kojim lokacijama najviše trčiš?

Lijeva obala Drave, bent i staza za trčanje, promenada. Sve izvan grada, daleko od automobila, buke i asfalta. Živim u Tvrđavici pa imam idealne uvjete što se tiče toga.

Oduzima li ti to puno vremena od škole?

Ne oduzima. Bitna je samo organizacija. Svi mi imamo vremena za bilo kakvo rekreativno bavljenje sportom, samo što se previše vremena provodi za računalom. To je

istina. I sam se često moram boriti protiv te „ovisnosti“.

Planiraš li uskoro ići na još kakva natjecanja?

Krajem ožujka održava se Osječki Ferivi polumaraton (21km). Cilj mi je srušiti svoj osobni rekord koji iznosi 1 sat i 35 minuta.

Koji još maraton želiš trčati i zašto?

Želja mi je istrčati maraton u Berlinu jer je tamo srušeno najviše svjetskih rekorda, jer ima preko 40 tisuća sudionika i više od milijun gledatelja koji te bodre od prvog do zadnjeg metra.

Mirjam Nedić, 3.b

Medalja s maratona

Na postolju

NOVOGODIŠNJA UTRKA - IKTUS OSIJEK - Ž. S. A. S

Trkači na maratonu u Istanbulu

Učenici naše škole Ena Ević, Iva Keler i Luka Rašković otputovali su u Aziju. No, nisu se previše udaljili od Europe. Odredište im je bio Istanbul gdje su s ostalim članovima udruge „Zdravo trčanje“ trčali svoje utrke. Posebnost ove utrke bila je u tome da je most otvoren za pješake samo taj dan u godini. Trener udruge htio je da prvi maraton bude posebni doživljaj i onda je odlučio povesti članove utrke u Istanbul, da se mogu pohvaliti da, osim što su otrčali maraton, da su ga trčali na dva kontinenta! Tamo se osim maratona moglo trčati 15 km te

Trčanje preko Bospora

na mjestu gradskih vrata Konstantinopola koja su uništena turskim topovima. S Topkapija pruža se veličanstven pogled na Bospor i Mramorno more. U toj palači se nalazio i harem po kojem je i danas poznata. Plava džamija jedina je koja ima šest minareta u Turskoj, razlog tome je što se na turskom broj šest (altı) i riječ zlatno (altın) izgovaraju slično, stoga kada je sultan tražio džamiju sa zlatnim minaretima dobio je džamiju sa šest minareta. Za očekivati bi bilo da je arhitekt odmah smaknut, no sultanu se to ipak toliko sviđelo da ga nije ubio (sreća!). U slobodno

Trčati s jednog kontinenta na drugi

sudjelovati u „Fun utrci“ zajedno sa sto tisuća ljudi. Učenice naše škole Iva Keler te Ena Ević trčale su 15 kilometara, dok je Luka bio jedan od 19 sretnika iz udruge koji su tamo otrčali maraton. To kratko vrijeme što su proveli u Turskoj

uspjeli su obići i neke znamenitosti te se upoznati s tamošnjom kulturom. Posjetili su Top Kapi, Aju Sofiju te Plavu džamiju. Topkapi je imao ulogu palače turskih sultana. Ime mu na turskom znači „Palača topovske kapije“ jer je izgrađena

vrijeme imali su priliku proći i kroz Bazar gdje su mogli iz prve ruke doživjeti kako je trgovina na tom području nekada izgledala. Zašto? U koju god trgovinu tamo uđete možete se cjenkati. „Kada nešto želite platiti, ako odmah pristanete na njihovu cijenu možete vidjeti razočaranje na njihovom licu jer se niste cjenkali.“ Kaže Ena, koja se nada da će se iduće godine pridružiti Luki u maratonu. Također naša Iva kaže kako joj je odlazak u Istanbul bilo jedno posebno iskustvo, ona se poput Ene nada da će za dvije godine biti maratonka. Trkačica Iva planira se i dalje baviti trčanjem i nada se novim uspjesima.

Mirjam Nedić, 3.b

Podizanje startnih brojeva

U trgovini slatkišima

MI SMO PRVACI

Natjecanje u sportskoj gimnastici za učenike osnovnih i srednjih škola održalo se 8. prosinca 2014. godine u gimnastičkoj dvorani Sokolski dom u Osijeku. Bilo je to natjecanje na razini grada, a okupilo je 76 natjecateljica i natjecatelja. To je lijepa brojka s obzirom na to da gimnastika nije tako popularna kao ostali sportovi. Ekipe Isusovačke klasične gimnazije u kojoj su bili Patrik Tolić (3.b), Petar Rašković (2.a) i Luka Rašković (4.a) osvojila je prvo mjesto u ekipnom poretku te je tako nakon nekoliko godina posta jedan pehar dospio i u našu vitrinu. U pojedinačnoj kategoriji Luka Rašković osvojio je treće mjesto, Patrik Tolić četvrto, a Petar Rašković peto mjesto. Učenici srednjih škola nastupili su na tlu, preskoku i ručama. Na kraju natjecanja i ostvarenja ovoga velikoga uspjeha ne zna se tko je bio sretniji, prof. Zvonko Beissman ili sami učenici. Nažalost, za njih nije predviđeno županijsko i državno natjecanje. Zanimljivo je da su među sucima bili i Robert Seligman i Tomislav Marković, jedni od najboljih svjetskih gimnastičara. Naime, Robert Seligman osvojio je titulu pobjednika svjetskog kupa na konju s hvataljkama u 2014. godini i 5. mjesto na svjetskom prvenstvu održanom u kineskom Nanningu, a Tomislav Marković pobjednik je svjetskog kupa na tlu.

Pehar je ove godine u našim rukama!

Izgleda li jednostavno?

Luka Rašković, 4.a

Kako je Potjeh

„No pain no gain“, „Never give up“, neke su od motivacijskih izreka *streetworkout* pokreta. *Streetworkout* je sportski pokret, odnosno način vježbanja.

Na pitanje „Kako i gdje je nastao?“ teško je odgovoriti. Postoji teorija de je nastao u Americi u zatvoru kao način vježbanja, da potječe iz geta, Rusije... No, činjenica je da je danas prilično popularan u svijetu, sve više zahvaljujući *Youtubeu*. Naziv potječe od engleske složenice *street* (ulica) i *workout* (trening). Postoji podjela na akrobatiku i kalisteniku (dolazi od starogrčkih riječi *κάλλος*, ljepota, i *σθένος* što znači snaga) gdje se za sve vrste vježbanja koristi vlastita težina kao otpor. Klasični *streetworkout* bi bio kalistenika, a akrobatika se kasnije počela prakticirati vjerojatno zbog atraktivnosti.

Odlučio sam postaviti nekoliko pitanja o ovom pokretu Igoru Jonjiću, jednom od najvećih praktikanata *streetworkouta* u Osijeku. „Bavim se *streetworkoutom* šest godina. U početku sam trenirao u podrumu prijatelja, iako smo znali otići u Bolnički park u Donjem Gradu ili na Srednjiku dok još nije bila uređena, dok su bile stare šipke. Kasnije sam napravio svoje šipke u dvorištu te se znalo okupiti nas desetak tamo.“

Streetworkout je osobito aktualan na Srednjici (srednjoškolskom igralištu u Osijeku), osobito za toplih ljetnih večeri, no moguće

Je li potrebno doslovno oponašati zastavu?

je vidjeti vježbače i po zimi, po snijegu. Ti treninzi nisu službeni. Program vodi najiskusniji ili se radi samostalno. Srednjika, točnije *streetworkout* park na srednjici mjesto je vježbanja, ali i druženja. Tamo dolaze ljudi svih dobnih skupina. Netko radi sa slušalicama u ušima, netko u paru, netko u

grupi. No, uvijek vlada pozitivna atmosfera. Ljudi koji mogu učiniti najatraktivnije vježbe privuku i najviše pažnje. U ovom sportu (iako službeno nije sport), cijeni se skromnost. Nema filozofije, doslovno, koliko radiš na sebi, toliko ćeš se i razviti.

Kao što postoje svjetska

tražio šipku

streetworkout organizacija World Street Workout and Calisthenics Federation, hrvatski streetworkout savez, te timovi poput BarBrothers i Barstarzz, tako postoje i natjecanja na svjetskoj i državnoj razini. „Ja sam sudjelovao na prvenstvu Hrvatske u streetworkoutu 2012. godine“ kaže nam Jonjić, „kada sam bio sedmi, i 2014. kada sam ponovno bio sedmi. Ocjenjuje se statika, dinamika i koreografija. Pobjednik inače dobiva pehar, a 2014. su se prva dvojica plasirala za finale svjetskog kupa u Moskvi.“

Petar Rašković, 2.a

Bilo kuda zastava svuda

Superman sklek

TAMARIN

KUTAK

ZA BOLJI TRENUTAK

REBUS

~~JAST~~

~~M A~~

TREBAŠ JU ZA IBC*	JEDINICA ZA OTPOR	PETICA IZ MATEMATIKE	XXXXX	ALBANUJA	ČEGA NEMA KRIŽALJKA		STANOVNI K ISTRE	EGIPATSK I BOG SUNCA	ITALIJA	SUPROTNO OD GLADNI	SLON SA NJ	TATA KUPI MI...
KORISTIS GA ZA ORUENTACIJU				2.		IRIS+SA	4.					
						UVJETISA UJE						
ŠIMA UNAZAD	1.			BIVŠI RAVNATELJ SLOVO K'O ZMUA					BRAZILSKI INSTRUMENT NA ENG ★			
	XXXXXXX							100. '				
	DVA U							Ω				
KAKO SE GLASA KRAVA		ŠPANJOLSK A		UČENICI IKG-A (V)					3.			
		P,R,S,Š...		OKRUGLO SLOVO								
AUTOLIMAR NA ALBANSKI (S DVA T BEZ R)						5.						
NE DIRAJ!												
DAN NA NJEM.												
NAFTNA IND.								6.				

*ICE BUCKET CHALLENGE
RJEŠENJE KRIŽALJKE: _____

RJEŠENJA: VODRAVNO-KOMPASJIRISSAAMIŠMUSAJILUM,TŠSIVT,STO1,TUŠ,SIROTHNO,AUTTOIIMAA,GER,TAGJINA
 OKOMITO-KANTA,OM,UU,MIT,T,PSŠTŠTA,S,O,SMISLA,UVJETIETJSTRIAN,JA,OMEGA,J,STARŠIT,SLONJ,AUTO

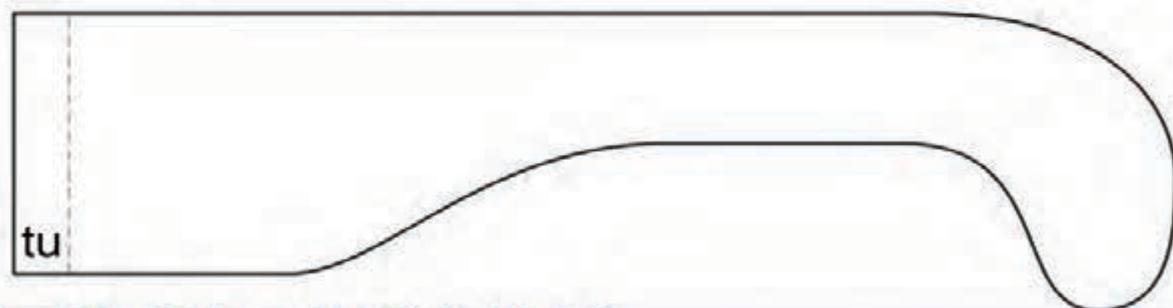
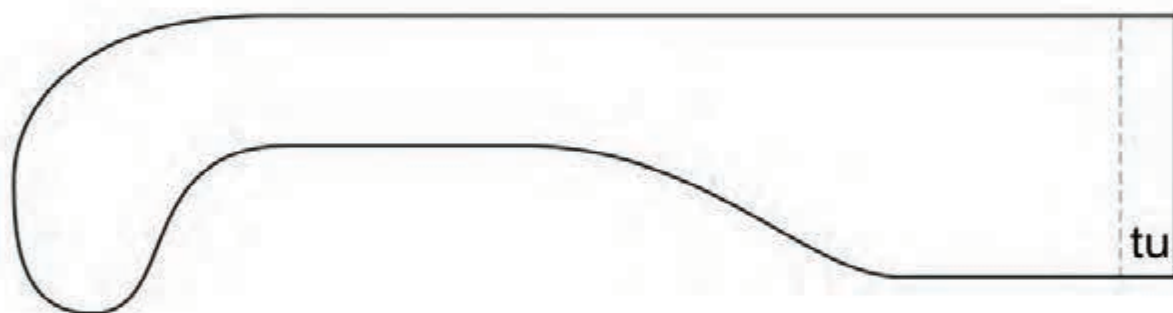
UMORAN/NA SI?

KOLIKO PUTA SU TE UHVATILI DA SPAVAŠ NA SATU?

Ti dani su prošlost!
Uz ove ćeš naočale
optičkom varkom zavarati
svakog profesora!

1. PAŽLJIVO IZREŽI SVE DIJELOVE
2. ZALIJEPI NA OZNAČENIM MJESTIMA
3. UŽIVAJ!

MALI OGLASNIK

e-mail sa
šifrom
oglasa
pošalji na
adresu

alfabeta@gama.delta

**SUTRA JE VAŽAN TEST A VEĆ JE 12 SATI?
POBJEGAO/LA SI S LATINSKOG?
"ZAKASNILO TI JE TRAMVAJ"?
NE OČAJAVAJ! MI IMAMO BOGATU
PONUDU NEOPHODNIH OBRAZOVNIH
POMAGALA SAMO ZA TEBE :**
-SKRIPTE
-ŠALABAHTERI
-SAVJETI STRUČNJAKA
-LAŽNE ISPRIČNICE I
POTPISI
-UKRADENI TESTOVI

šifra:nisamskolovala

UNAJMI KLJUČ OD LIFTA!

Nemoj dopustiti da
te svaki odlazak u
knjižnicu podsjeti
da nemaš
kondicije! Posudi
ključ za samo 10€
po vožnji!

šifra:nemamzraka

Otrovni k'o bršljan

Neki isparavaju...

Cik, cik, cik pogodi

Logice u Pragu

Ne padaju samo učenici

Fotoputopis iz Praga

Svi mi Osječani Pražani

Princeze u dvorcu

Pao medo s mosta, za fotoputopis je dosta...